

Libya'ya asker
gönderilmesine hayır!

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ocak 2020 / Sayı: 124 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

B Plas, ELS, Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Accuride Wheels metal fabrikalarından; VIP Tekstil, Cargill, tütün, depo işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

MESS'i EZELİM!

Metal işçisinin kavgası ekmek ve hürriyet kavgası!

Metal işkolundaki toplu sözleşmelerde sadece metal işçileri ile MESS (Metal işçileri patron sendikası) patronları karşı karşıya gelmiyor. İşçiyi ezen, patrona kâr ettiren, keyfi ve baskıcı istibdad rejimi ile emekçi halkın mücadelesi söz konusu.

MESS Genel Sekreteri televizyonda "milli güvenliğe aykırı olduğu için grev yasaklanacak, süreç yüksek hakeme gidecek, o da enflasyon oranında hatta altında başlayacak" diyor. Ortada anayasa varmış, Anayasa Mahkemesi kararları önceki grev yasaklarının sendika hakkının ihlali olduğuna hükmetmiş ne gam! Bir patron kendini, önce hükümetin, sonra yüksek hakemin, nihayet yargının yerine koyarak ahkâm kesme cüretini kimden alıyor?

"Türkiye'yi anonim şirket gibi yöneteceğiz", "OHAL'i sermayenin önünü açmak için kullandık" diyen, Amerikan şirketlerini sarayda toplayıp "sıkıntı yaşarsanız ben buradayım" garantisini

veren, en son "jestimizi yapacağız" dediği asgari ücrette patronları güldürüp milyonları açlığa mahkûm eden, hazırladığı bütçede şirketlerden aldığı iki katını işçiden emekçiden keserek devleti yönetmeye kalkan Erdoğan veriyor bu cüreti onlara!

Bu yüzden metal işçisinin ekmek mücadelesi aynı zamanda tüm halkı boğan istibdadı karşı hürriyet mücadelesine bağlanıyor. Metal işçisinin MESS'i dize getirmesi demek, istibdadın surlarında büyük bir gedik açılması ve hürriyetin kapısının aralanması demek. Bunu yapabilecek güç işçi sınıfında var. Metal işçileri de işçi sınıfının en örgütlü gücü. 1963'te grev hakkını grev yaparak, Kavel greviyle, kimsenin jestiyle değil bileğinin gücüyle kazanan; 1970'te 15-16 Haziran'la sendikal hakları ayakta tutan DİSK'in öncü gücü olan; 1976'da büyük direnişi sayesinde 12 Mart darbesinin ürünü Devlet Güvenlik Mahkemelerine geçit vermeyen metal işçilerinden bahsediyoruz. Sağından soluna hangi burjuva partisi

böyle demokratik kazanımlar sağladı halka?

Patronlara sorsanız kimi eski AKP'yi özler, kimi Babacan'ı ya da Davutoğlu'nu ister, kimi Kılıçdaroğlu'nu, İmamoğlu'nu ya da Akşener'i destekler ama hiçbiri kendisinin her istediğini bu topluma baskıyla kabul ettiren bu istibdadın nimetlerinden vazgeçmez. Bunun karşısında emekçi halk da daha önce kime oy vermiş olursa olsun ekmek ve hürriyet için aynı safta, Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmelidir.

İlk iş olarak da MESS'e karşı metal işçisinin etrafında kenetlenelim. Bu grev hepimizindir diyelim! Hepimiz birer grev gözcüsü olalım!

1976'da "DGM'yi ezdik sıra MESS'te" sloganını atıyordu işçiler, şimdi ise önce MESS'i ezelim ve ardından istibdadı karşı hürriyet için mücadelemizi bir çığ gibi büyütelim!

Kocaeli B-Plas'tan bir işçi

Patronlara karşı Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşelim!

“İşçi hakkı var mıdır?” dedirten bir mobing daha. Evet daha bir kaç aydır sistematik biçimde son bulmayan, sadece işveren değil hükümetin de uyguladığı ağır bir mobing.

MESS'e bağlı B-Plas, sözleşme döneminde kendince problemleri işçilere haklarını vererek anlaşılıp işten çıkardı ve içeride onlara göre gevşeyen iş disiplini bu şekilde işsizlikle korkutarak sağladı. Evet korkuyoruz işten atılmaktan çünkü dışarıya yangın yeri resmen. Asgari ücretli bir işe girebilmek bile en az milletvekili torpili gerektiriyor. Hal böyleyken bir de evrensel ekonomik depresyonun da etkisi ile ana sanayi yani Ford Otosan dönem dö-

nem üretimi durduruyor ve işveren bize yıllık izin kullanırmakta direnmiyor. 30 Aralık-6 Ocak arasında da bir duruş söz konusu. “Biz köleyiz” dedirten uygulama da burda ortaya çıkıyor. 2 Ocak günü tüm fabrikaya 8 saatlik İSG eğitimi konulmuş. Bir çok göçmen, gurbetçi işçinin olduğu fabrikada iş arkadaşlarımız memleketlerine gidebilmek için bilet aldılar ama biletler yandı çünkü tatilin tam ortasında bir gün işe gitmemiz gerekiyor ve biz bunu tam olarak 27 Aralık'ta öğreniyoruz.

Sendika sessiz, tatil hakkımızı işverene yük olmasın diye biz üstlendik. Sendika ise mevcut sözleşme taslağını bizim anketlerde çıkan ortalama değilmiş gibi tekrar anke-

te çıkarıyor, “Arkadaşlar sizi % kaç tatmin eder?” diye. Zaten yeterli bulamadığımız taslakta yazan zam oranı tatminkar değilken beklentimizi daha da aşağı çekmeye çalışıyorlar.

Bizi açlığa sürükleyen hükümeti eleştireceğiz, asgari ile geçinemeyeceğimizi tüm yurttaki tek bir ağızdan söylemeliyiz diyordum ki bir gün sonra yerli milli İtalyan tasarımı otomobilimiz tanıtıldı. İktidar asgari ücreti açıklamak yerine “Ne de güzel araba yaptık.” deyip milli duygularımızı kabartıp “Bir yıl daha aç kalın seneye anlaşma olmadan imzalamayacağım” dedi.

Ne yapmalı? %99'un bir olduğunu %1'e göstermeli. Suni bölüş-türmelerle %99'u 99'a böldüklerini düşünseler de %99 birdir. Faturaları daha çok öderken, şaşalı köprülerin, tünellerin, yolların işletmecileri zarar etmesin diye %99'umuz ödeme yaparken, hastanelerin boş kalan yataklarının parasını öderken biriz. Türk'ü Kürdü Alevisi Sünnisi yok! Madem hep birlikte ödüyoruz, o zaman hep birlikte Birleşik İşçi Cephesine!

Çerkezköy Arçelik fabrikasından bir işçi

Gün mücadele günü: işgal, grev, direniş!

MESS genel sekreteri katıldığı bir programda MESS'in işçilerden istediklerini sıraladı. Peki neydi bu talepler? Öncelikle **3 yıllık sözleşmeye** razı olmamız. Bunu dayandırdığı gerekçede uluslararası şartlarda sözleşmelerin daha uzun süreli olduğu iddiası. Buna **esnek çalışma, deneme süresinin 2 aydan 4 aya** çıkartılması, **Denkleştirme (telif çalışması), İkramiye** gibi işçiyi yıpratıcı ve daha saymadığımız birçok maddeyi de ekliyor. Yani MESS işçiyi bizim verdiklerimize ya razı olursunuz ya da biz bu TİS sürecini yokuşa süreriz diyor. Bunun içinde anlaşmama durumunun

uzaması halinde Yüksek hakem kurulunu gerekçe gösteriyor. Yüksek hakem kurulunu devletin atadığı ortadayken, devletin de hangi tarafta olduğu belliyken heyetten çıkacak kararın işçiden yana olmayacağı kesin. Zaten MESS genel sekreteri de açıkça bundan bahsediyor. Kaldı ki kurulun geçmiş kararları da gün gibi ortada!..Bu isteklerin sıralandığı sonraki günlerde “aynı devlet” 2020 yılı için asgari ücretin net 2324,70 lira olacağını açıkladı. Buna karşılık biz işçilerde fabrikalarımızda TİS görüşmeleri sürecinde bize dayatılan bu kölelik koşullarını kabul etmeyeceğimizi yaptığımız eylem-

lerle gösterdik ve göstermeye de devam ediyoruz. Tüm bu süreçler devam ederken fabrikada sözleşmeli olarak çalışan arkadaşlarımızın işlerine toplu halde son verildi. Toplu çıkışların olduğu anlarda fabrikada yılbaşı eğlenceleri yapılması ve kadrolu işçilerin de bu eğlencelere katılımının beklenmesi de ayrı bir utanmazlık. Fabrika bu şekilde sözleşmeli işçiden artırdığı kârıda kasaya boşaltmayı düşünürken, yılbaşı eğlencesiyle yaşananları normalleştirmeye çalışıyor. Sanıyorlar ki işçiler bu kölelik koşullarını kabul edecek. Sanıyorlar ki sözleşmeli işçilerin işlerine son verilmesini işçi arkadaşları normal karşılayacak. Biz işçiler ne MESS'in bize dayattığı kölelik şartlarını ne de sözleşmeli işçi arkadaşlarımızın işten çıkarılmasını kabul ediyoruz.. Biz gücümüzü üretimden alıyoruz. Gün mücadele günü. Onlar devletin yasalarına, hakem heyetlerine güveniyor olabilirler. Ama bizim cevabımız nettir: İşgal, grev, direniş!

Bursa ELS fabrikasından bir işçi

Baskılara karşı mücadele

Merhaba arkadaşlar; Bizim fabrikada gün geçtikçe baskılar mobingler katlanarak artıyor. Hattı izlemek için yeni kamera sistemlerinin takılmasından sonra amirler, müdürler sürekli hat içinde dolaşarak insanlara mobing uyguluyorlar. Bunlar yetmezmiş gibi patronun babası da mobing uygulamalarına katılmış durumda. Geçen günlerde patronun babası kadınlar tuvaletinin önünde bekleyip

içerden çıkan kadın çalışan arkadaşımızın arkasından koşarak “tuvaletlerin ışıklarını kapatalım demesi” fabrikada büyük bir öfkeye neden oldu. Bu patronun babasının ne ilk ne de son baskıcı davranışı. Sürekli insanların işine karışıp, insanları dakikalarda izleyerek baskı yapması işçileri müdürlere ve

amirlere şikayet etmesi gibi bir çok hareketi var. Bu mobingler baskılar biz işçileri yıldırılmayacak. Bu mobinglere karşı birlik olup sendikalaşarak daha huzurlu bir iş ortamı oluşturmamız gerekiyor.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Mücadele dolu bir yıl bizi bekliyor!

2019 yılının son çalışma günlerine girdik. MESS'in istedikleri esnek çalışma, 3 yıllık sözleşme, enflasyon oranında zam... Yani MESS'in istedikleri tam olarak kölelik düzenidir. Kâğıt üzerinde çıkarılan bir enflasyon oranı gerçeği yansıtmıyor. MESS patronlarının bu kadar rahat davranmalarının nedeni AKP hükümetinin patronlara sağladığı imtiyazlar ve sendikaların yöneticilerinin basiretsiz davranışlarından dolayıdır. Avrupa ve Dünyada bu yıl içinde olan büyük eylemler grevler dikkate alındığında iktidardakilerin nasıl geri adım attıklarını gördük. Bu tür mücadelelerle gücümüzü göstermeliyiz. İstediklerimizi almak için başka bir yol yok. Sendikalarımızı mücadele etmeleri için zorlamalıyız.

Tofaş'ta iki hafta boyunca eylemler yapıldı. Türk Metal çalışma düzenini aksatmadan üretime zarar gelmeden eylem yapmaya çalıştı. Eyleme katılım çok yüksek olmadı bu yüzden. Fabrika yönetiminden

çekindikleri için mi, yoksa sendikadan umut görmedikleri için mi, eylemlere destek vermediler belli değil. Kazanmak için hep beraber olunmalı. Kızgınlıkları, kırgınlıkları bir kenara bırakıp eylemlere destek vermeliyiz. Çünkü bu sözleşme bizim için, geleceğimiz için çok önemli kimin geçmişte ne yaptığının önemi yok. Bir yerde işçi hakları için mücadele varsa sendika farkı gözetmeden patronlara karşı mücadele etmeliyiz. Türk Metal sendikası eylem olarak mesailere kalmama kararı aldı. Mesajla bilgilendirme yaptı. Tofaş yönetimi amirler aracılığıyla izinde olanları da çağırıp hafta sonu mesai olduğunu katılımın mecburi olduğunu bildirdi. Mesaiye gelmeyenler için savunma alınacağını söylediler. Sendika temsilcileri gerekirse yönetimin baskısını üzerine işe gelenleri kolundan tutup içeri sokmaması gerekiyordu. Ama pasif kaldılar. Sendikanın yaptığı bu tavır hiçbirimize güven vermiyor.

Bursa Renault'tan bir işçi

Tek çözüm yolumuz grevdir!

Türk Metal MESS'e bağlı tüm fabrikalarda eylem kararı aldı. Reno'da yapılan eylemlere birçok kişi katıldı. Eylemler çok etkili olmasa da en azından MESS'e karşı bir tepki vermek amacıyla yapıldı. Reno işçileri olarak bu tür eylemlerin çok fazla etkili olmayacağını söyleyerek, üretimi etkileyecek eylemlerin olması için sendikaya baskı yaptık. Türk Metal eylemlerin her geçen gün artacağını söyledi. Biz sendikaya mesailere kalmama eylemi yapmamız gerektiğini defalarca söyledik. Üretim eksikliğinden dolayı yaklaşık 2 aydan beri pazar mesailerine kaldık. Reno'da yıllık üretim çıktıktan sonra Pazar mesailerini bitti. Mesailer bittikten sonra Türk Metal mesailere kalmama kararı aldı. Türk

Metalin geç karar alması üzerine fabrikada zamansız alınan karara işçiler tarafından çok büyük tepkiler gösterildi. Bu karar zamanında alınmalıydı. Alınmadığı için üretim rekoru kırıldı, iş isten geçmiş Türk Metal daha yeni karar alıyor. Sendika bir sonraki görüşmeye giderken masada gücünü göstermeliydi. Arabulucunun atanmasından sonra tekrar bir görüşme yapıldı. Yapılan görüşmede de anlaşma sağlanamadı. Bir sonraki görüşme yıl başından sonraya kaldı. Arabulucunun da çözüm bulamayacağı belliydi. MESS Reno işçilerini çok iyi tanır. MESS'in anlayacağı dilden konuşmamız gerekiyor. Metal işçilerinin gücünü grevlerle, işgallerle gösterme zamanı gelmiştir.

Bilecik Accuride Wheels'ten bir metal işçisi

Grevse grev, işgalse işgal!

Ben Bilecik'te Accuride Wheels'te 3 yıldır çalışan bir metal işçisiyim. Accuride Wheels firmasında ortalama bir haftada iş kazası veya meslek hastalığı görülmektedir. Çoğu arkadaşımız sinir sıkışması şikayetiyle ameliyat oldular. Biz bu sıkıntıları çekerken %34 zam talebimiz MESS'e ve patronların gözüne çok geliyor. Günümüzde genel ihtiyaçlara yapılan zamlara baktığımızda %34 gibi bir zam hiçte

fazla değil. Bırakın lüks harcamaları, bir insanın yaşaması için gerekli olan harcamaları anca karşılar.

Buna karşılık MESS'in bize sunduğu %6 gibi ve 3 yıllık sözleşme gibi komik teklifler bizi sefaletle sürükleyen tekliflerdir. MESS kazanılmış haklarımıza dahi göz dikmektedir. Biz bu hakları elde edebilmek için binlerce hatta onbinlerce işçi mücadeleye çıktık. Bu toplu iş sözleşmesi

döneminde de Birleşik Metal'in örgütlü olduğu her yerde onlarca eylem düzenleyerek boyun eğmeyeceğimizi gösterdik.

Her dönem olduğu gibi bu dönemde çetin ceviz geçeceğiz. Muhakkak zafer direnen emekçinin olacaktır. Biz bu taleplerimizden asla geri adım atmayacağız. Gerekirse grev, gerekirse işgal. Emekçiler olarak elimizden geleni yapacağız.

Kocaeli VIP Tekstil direnişinden bir işçi

Kazanana kadar onurlu mücadelemize devam edeceğiz

Merhaba ben VIP direnişçilerinden bir işçi arkadaşınızım. VIP tekstilde işe 20 Eylül 1997'de başladım, bu güne kadar çok emek verdim çok alınteri döktüm yıllarca çalıştım ama emeğimin karşılığını hiçbir zaman alamadım, ne zaman bir sıkıntım olsa karşımda bir muhatap bulamadım, kadın olduğum için çok ezildim, yıllarca sömürüldüm, bugüne kadar emeğime alın terime hiç saygı görmedim.

Daha iyi şartlarda çalışmak insan gibi yaşamak benimde hakkımdı. Ünlü markalara gömlek dikiyorduk, neredeyse bütün Avrupa'da giyilen gömlelerde emeğim alın terim vardı. Bu haksızlığa adaletsizliğe dur demenin zamanı gelmişti hatta geç bile kalmıştık. Sendikaya üye olmaya karar verdik, insan muamelesi görmek benimde hakkım, alın terimin karşılığını almak benim de hakkım. Üye olduk, sendikal süreç başladı, emeğimin

karşılığını vermedikleri gibi bir de oyuna getirdiler, işimden ekmeğimden ettiler. Bana kriz nedeniyle olduğum bölümün kapanacağını söyleyerek işten çıkardılar, benden sonra başka bir arkadaşımın işine de aynı bahanelerle son verdiler. Bizim mücadelemiz daha bitmemişti, yapılan haksızlığa hesabı sorulması gerekirdi. Vip tekstilin önünde direnişe başladık ve bugün 39. gündeyiz. 39 günde çok şey öğrendik, birlik olmanın mücadelesinin ne kadar değerli olduğunu bir kez daha öğrendik. 39 gün bizim için çok zor ama çok da kıymetli geçti. Kış ayı, hava çok soğuk ve yağmurlu. Çadır kurmak istedik ama emniyet izin vermedi. Çadırımızı geri söktürdüler, baskılara asla boyun eğmeyeceğiz. Onurlu mücadelemize devam edeceğiz. Hava soğuk, çok üşüyoruz... Desteklerinizi bekliyoruz.

İzmir'den sezonluk tütün işçisi

Yeni yılda bizi bekleyen tek şey mücadele

Merhaba yoldaşlar. Ben İzmir'de tütün fabrikasında çalışıyorum. Kadrolu değilim sezonluk çalışıyorum. Ve çalışma süremiz yılda 8 ay. Şimdi bölgemizde tütün sezonu başlayacak ve 8 ay süreyle işbaşı yapacağız. Ardından yine 4 ay geçici işler arama ve geçinme derdine düşeceğiz. Bu durumda patronlar bize resmen 8 ay çalış, aldığın parayla geçinmeye çalış, kalan 4 ay ne yaparsan yap diyor. Kriz döneminde her yer işçi çıkarırken bir de böyle kısa süreli alım yapan bir yer bulmak artık imkansız. Bu 4 aylık süreyi

günlük işler yaparak geçirmeye başladık artık. Asgari ücretler de yeni açıklanmışken bizi toptan sefaletle mahkum ettikleri apaçık ortada. Üstelik bunu yapıyorlar-ken utanmadan bizimle dalga geçiriyorlar. Neymiş efendim asgari

ücretli günde 1 simit yesin 1 çay içsinmiş. Bizim artık bu pişkinliğe verecek cevabımız belli. Mücadele! Biz bunlarla mücadele etmezsek bunlar bizim son lokmamıza kadar elimizden alacaklar. O yüzden bu açlık sefalet sistemine karşı mücadele etmek zorunluluk haline geldi. Bunu da bulunduğumuz her alanda fabrikada, mahallede, yeri geldiğinde gündelik çalışmaya gittiğimiz zeytin tarlasında birlik olarak gerçekleştirmemiz gerekiyor. Aynı gayrı demeden, omuz omuza verecek güzel günleri biz getireceğiz!

Bursa Cargill direnişinden işçiler

Mücadele dolu bir yılı geride bıraktık!

Cargill direnişi 2018 yılında başladı. 2019 yılını geride bırakmaya saatler kala mücadelenin yıllara yayıldığını ifade etmek istiyoruz. Kazanana kadar sabrederek mücadelemizi devam ettiriyoruz. Bizler işçiler olarak çocuklarımızın rızasını nasırlı ellerimizle alın teri dökerek kazanan insanlar olarak hakkımızı sonuna kadar aramaya devam edeceğiz!

Uzun ve yorucu mücadele dolu bir yıl daha geçti. Yılmadan yorulmadan mücadeleye devam ettik. Günleri sayarken yılları saymaya

başladık. Mücadele ne kadar uzun olursa olsun işçi sınıfına "isteyince her şeyi yapabiliriz" bunu göstermiş olduk. 2020 yılında mücadelenin yüzde yüz kazanımla bitmesini istiyoruz. Bunun için de mücadeleyi ilk günkü direnç ile devam ettiriyoruz. İşte o gün geldiğinde biz kazanmış olacağız. İşçi sınıfı kazanmış olacak. 2020 yılına direnişte grevde mücadele ile yeni yılı karşılayan tüm emekçi kardeşlerimize selam olsun. Yaşasın işçilerin birliği!

Bursa Migros'tan bir depo işçisi

Patrona şapur şapur emekçiye yarabbi şükür!

2020 yılı asgari ücret zammı bakan ve havarileri tarafından AGİ dahil 2324 lira olarak belirlendi. Hükümet ve işveren, işçilerin itirazına rağmen birlikte karar verdiler. Her yıl emekçinin ekmeğine kan doğramaya devam eden mevcut iktidar ve havarileri bu yıl da emekçinin ekmeğini tamamen elinden alıp her türlü teşvikle besleyip, vergi borcunu affettikleri diğer haramilere hibe ettiler. Kendileri milyonları cebe atıyor bize gelince sefalet ücretini bir lütfü gibi söylüyorlar. Ben bir emekçi olarak buradan soruyorum sayın yetkililer o kadar kolaysa o maaşla sizde ev geçindirir bunu ispatlayın ve bize deyin ki "biz yaptık 2324 lira ile bir ay borçsuz harçsız insan gibi yaşadık" bizler de öğrenelim. Sizler meclis lokantasında 6 liraya dana kavurma yerken bizler 6 liraya evimizin ekmeğini alıyoruz. Sizler 150 kişilik toplantıda milyon liralık yemekler yerken bizler çoğu zaman işimize aç gidiyoruz. Peki sebep ne? Sebep belli, bizler maaş almadan kesilen vergilerle bir maaşımızı vergi olarak ödeyip sizin doymak bilmeyen gözünüzü doyuruyoruz demek

isterdim ama onu bile doyuramıyoruz.

Patronlar vergi muafiyetinden yararlanırken işçiler daha fazla vergi ile maaşlarından kalan üç kuruşu elimizden alarak açlığa sürükleniyoruz. Bir zamanlar eski hükümetleri eleştiren, işçiyi emekçiye aç bırakıyorsunuz, istihdam yaratamıyorsunuz diyen şu an ki Cumhurbaşkanı eski hükümetlerin daha fazlasını yapmaktadır. Peki ne değişti? Bizden alınan vergilerle saraylar, makam arabaları, katlar, yatlar banka hesaplarında paralar vs. ama işçiye gelince sefalet ücretlerine mahkum etmiştir. Bu ülkeyi ve hatta dünyayı ayakta tutan bizleriz, sizin saltanatınız bizim sırtımızdadır. Bizler çekilsek sizler yerle yeksan olursunuz ve olacaksınız da.

Bizler trilyonlar istemiyoruz. Sadaka veya bahşiş de istemiyoruz, hakkımız olanı ve alın terimizin karşılığını istiyoruz. Kanal İstanbul'a para varken işçi emekçiye para yok, EYT'ye para yok. Yok böyle yağma, rant için her şeyi yapıyorlar. İşçiye emekçiye gelince bir şey yok. Birlik olalım mücadele edelim bu saltanatı yıkalım.

Levent Dölek

Parola Kavel!

MESS grup sözleşmesi 186 işyerinde 130 bin işçiyi kapsıyor. Bu yönüyle bakıldığında işçi sınıfı ve burjuvazinin önde gelen güçleri arasında bir meydan muharebesini andırıyor. Muharebeyi kazanmak için savaş alanını iyi tanımak, sıkı hazırlık yapmak, doğru strateji ve taktikleri uygulamak şart. Metal patronlarının stratejisi büyük oranda belli. Uzlaşmaz bir tutumu sonuna kadar sürdürmeyi, pervasızca kazanılmış haklara saldırmayı, süreci greve doğru sürmeyi planlıyorlar. Bu noktada hükümetin grevi yasaklayacağına ve Yüksek Hakem Kurulunun (YHK) sözleşmeyi kendi istekleri doğrultusunda sonuçlandırmasına bel bağlıyorlar.

MESS'in bu stratejisi yeni değil. Ayrıca MESS'in merkezinde duran Koç Holding, Tüpraş sözleşmesinde bu stratejinin güncel bir uygulamasını da yaptı. Antrenmanlı... Grev yasağı olan sektörde, işi uyumsuzluğa sürükleyip son dakikada teklifini bir adım yükseltti. Güya iyileştirilmiş olan bu teklif de kazanılmış haklarda geri gidişi öngörüyor ve kabul edilemez koşullar içeriyordu. Daha sonra Koç ve YHK'nin danişıklı dövüş içinde olduğu ortaya çıktı. YHK, Koç'un son teklifinin de altında bir sözleşme bağtıladı. Verilen mesaj açıktı. Ya masada anlaşsın ya da YHK canına okur! Ölümü gösterip sıtmaya razı etme!

Bu stratejinin en güçlü olduğu zannedilen kısmı "grev yasağı" aslında bu stratejinin en zayıf yanındır. MESS genel sekreterinin açıklamalarına göre patronlar grev yasağına kesin gözüyle bakıyorlar. Tayyip Erdoğan'a güvenlerinin sonsuz olduğu anlaşılıyor. Anayasa Mahkemesinin Kristal-İş ve Birleşik Metal-İş'in açtığı davalarda grev yasağını sendika hakkı ihlali olarak görmesini de umursamıyorlar. Nasıl olsa mahkeme karar verinceye kadar "atı alan Üsküdar'ı geçer" diye düşünüyorlar. Hesaba katmadıkları bir senaryo var o da olası grev yasağına rağmen fiili grevlerin sürmesidir.

Bu konuda MESS daha önceki deneyimlere bakıyor. Elbette ki işçinin ciddi bir tepki göstereceğini varsayıyorlar. Öte yandan Pevrul Kavlak'ın "grev yasaklanırsa işyerine gireriz ama bizden verim alamazsınız" tarzındaki sözleri onlara bu tepkilerin kontrol edilebilir seviyede kalacağını düşündürüyor. Bu noktada Birleşik Metal-İş'in ne yapacağı önemli. 2015 senaryosu grev yasağının ardından Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda fiili greve devam iradesiyle başlamış ama merkezin müdahalesi ile bugün Pevrul Kavlak'ın söylediği çerçevede sonlanmıştı. Yine ciddi sonuçlar alınmış, bir dizi fabrika MESS'ten koparak Birleşik Metal-İş'le ayrı sözleşme imzalamış ve daha sonra EMİS adı altında toplanmıştı. Ama esas büyük fırtına aylar sonra Türk Metal tabanının imzalanan sözleşmenin koşullarının iyileştirilmesi talebiyle Türk Metal'e ve MESS'e karşı isyan etmesiyle kopmuştu.

Ancak şimdi Birleşik Metal-İş eskinin el yordamıyla uygulanan mücadele tarzını dört sene sonra bugün bir strateji olarak uygulayamaz. MESS yerinde durmadığına göre biz de stratejimizi geliştirmek zorundayız. Bu stratejinin merkezinde "olası grev yasağına fiili grevi sürdürerek cevap vermek" bulunmalıdır. Bu strateji Birleşik Metal-İş'in fabrikalarından ateşi yakacak ve 2015'teki fırtınayı yaratan gücü yani Türk Metal'in tabanını tutuşturacaktır. Bu gerçekleştiğinde MESS arkasına saklandığı "grev yasağı" surlarının altında kalacaktır. Bu olursa MESS'in süreci uzatmaktan başka bir etkisi olmadığını düşündüğü Anayasa Mahkemesi kararları işçilerin meşru eylemlerinin yasal dayanağı olarak hükmünü iki yıl sonra değil anında verecektir. Grev hakkını fiili grevle yasalara kazıyan 1963 Kavel grevine işaret ederek parolamız "Her yer Kavel her yer direniş" olmalıdır. Aksi, Pevrul Kavlak'ın "bizden verim alamazsınız" stratejisine teslim olmak demek olur.

Bu genel strateji her fabrikayı ayrı birer cephe olarak gören bir anlayışla güçlendirilmelidir. Her fabrikanın koşulları farklı. Bazı fabrikalar "kısa çalışma ödeneği" ile çalışmakta, üretimleri düşmüş iken bazı fabrikalar fazla mesai yapıyor. İşçiler açısından ise bazı fabrikalarda işçiler gelen kararları uyguluyor bazıları şimdiden grev havasına girmiş durumda. Merkezi eylem kararları önemli ama fabrika inisiyatiflerinin de önü açılmalı. Fabrikalarda grev komiteleri kurulmalı. Örneğin genel planlamada mesai eylemlerine ara verilmesi düşünülmüş olabilir ama grev komitesi patronun stok yapmasını engellemek ve direniş ateşini canlı tutmak için mesai eylemlerini sürdürebilir ve sürdürmelidir de. Her şey grev hakkını grevle savunma stratejisini güçlendirecek şekilde planlanmalıdır.

MESS kendi stratejisini açıktan söylüyor, amacı korku yaratmak. Metal işçisi de kartlarını açık oynamalı. Bu kavga "kurnazlık"la kazanılabilecek bir kavga değil. Kurnazların hepsi karşı tarafta toplanmış. Metal işçisi grev kararlılığını dosta düşmana ilân ederek, adımları yeri sarsarak, gümbür gümbür yürümek zorunda. Türk Metal tabanının dikkatini üzerinde toplamalı, tüm halkı kendi etrafında kenetlemeli, MESS'i yalıtmalıdır. Yaklaşan grevi bir ekme ve hüriyet mücadelesi olarak tüm halka mâl etmelidir! Unutmayalım halkı etrafında toplamış örgütlü işçi sınıfı karşısında MESS sadece kağıttan kaplandı...

Trelleborg işçisi 2019'u grevle bitirdi, 2020'ye zafer kararlılığı ile girdi!

Gebze'de bulunan Fransa-İsveç sermayeli Trelleborg fabrikasında çalışan Petrol-İş üyesi işçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine greve çıktılar. Patron krizi bahane ederek işçilerin haklı taleplerini kabul etmediği gibi bazı kazanılmış haklarını da geriye götürmeye çalışıyor. Ancak endüstride ve benzin istasyonlarında kullanılan kauçuk içerikli basınçlı hortumlar üreten bu firma, satışının yüzde 90'ını Avrupa ve Amerika'ya yapıyor. İşçisine Türk lirası ile ödeme yaparken, yurt dışına avro ve dolarla satıyor. Böylece kur artışı dolayısıyla yaşanan krizden zararlı değil kârlı çıkıyor.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Trelleborg'da işçilerin ortalama kıdemi 13,5 yıl, saat ücretlerinin ortalaması ise sadece 15 lira. %25'lere varan enflasyonla işçi ücretlerinin eridiği bir dönemin ardından Petrol-İş, ücret zammı talebini %37,5'e kadar geri çekti ancak patronun verdiği son teklif %23 oldu. Dahası patron, önceki sözleşmelerde kazanılmış olan sağlık haklarını geriye götürmeye çalıştı. Bu dayatmalara boyun eğmeyen işçi-

ler 10 Aralık'ta greve çıktılar. Çoşku bir şekilde grevlerini sürdürerek yeni yıla girdiler. Yeni yılda patronun en büyük dayanağı asgari ücrete yapılan %15'lik sefalet zammı olacak. İşçilerin dayanağı ise çok daha güçlü! Grev, kararlılıkları sürdürükçe ve sınıf dayanışması ile büyüdükçe patronun geri adım atmaktan başka çaresi kalmayacaktır.

Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!

Görüştüğümüz işçiler bu mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini ve mutlaka kazanacaklarını söylüyorlar. Elbette ki dayanışma ve destek de çok önemli. Devrimci İşçi Partisi olarak Trelleborg işçisinin yanında olduk; tüm emekçi halkı "bu grev bizim grevimizdir" demeyeçağırdık. Grev süre-

VIP Tekstil işçileri sendikal hakları için direniyor

Kocaeli Darıca'da bulunan VIP Tekstil fabrikasından 15 işçi sendikal olduğu için işten atıldı. Deriteks Sendikasının uzun bir süredir örgütlenme çalışması yürüttüğü fabrikada, patron sendikal çalışmayı öğrenince işçilerin e-devlet şifrelerini zorla alıp sendikadan istifa ettirdi, şifrelerini paylaşmayan işçileri ise işten çıkardı. Sendikanın masaya oturma çağrısına da cevap vermeyen patron, mobbing ve işten çıkarma ile içerideki işçilerin üzerinde baskıyı artırıyor. İşçilerin patronun anayasal sendikalaşma haklarını gasp etmesine karşı direnişi ise devam ediyor.

İnsanca çalışma koşulları için örgütlendiler

1997 yılında kurulan fabrikada sendikanın olmamasını fırsat bilen patron, işçileri düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına mahkûm etti. Çoğunluğu kadın olmak üzere 600'den fazla işçinin çalıştığı fabrikada işçiler neredeyse her gün 10 saatin üzerinde çalışıyor, fazla mesaiye kalmak istemediklerinde ustalardan hakaret işitiyorlar. Geçmişte fabrikada hijyen ve yemek sorunlarına karşı imza topladıklarında usta işçilere bağırarak bu imza kağıdını yırtıp atmış. Elbette

since Petrol-İş'te örgütlü fabrikaların işçilerinden Birleşik Metal-İş Gebze şubesine bağlı metal işçilerine, direnişteki VIP Tekstil işçilerinden çevre fabrikalardaki işçilere kadar pek çok işçi de greve dayanışma ziyaretinde bulundu. Fabrikanın önu Birleşik İşçi Cephesi'nin nasıl bir gücü açığa çıkaracağına işaret eden görüntülere sahne oldu. Trelleborg işçileri sadece kendi hakları için greve çıkmadı. Pek çok fabrikada patronlar kriz bahanesi ile işçileri karın tokluğuna çalışmaya zorluyor, sendikal olanlarda bile kazanılmış haklara saldırmaya çalışıyor. Ve tabii ki metal işçileri MESS grevlerine hazırlanırken Trelleborg işçisinin zaferi çok daha önemli hâle geliyor. O nedenle bugün, Trelleborg'da olduğu gibi "grev" diyen ve hakları için mücadeleyi seçenlerin zaferi tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır.

pekçok işyerinde olduğu gibi eşit işe eşit ücret de yok. Aynı işi yapmalarına rağmen erkek işçiler kadın işçiler daha yüksek ücret alıyor. Bu kötü çalışma koşullarının yanında fabrikada 22 yıldır çalışan işçilerin bile asgari ücretle çalıştığını söyleyen işçiler, çalışma koşullarının iyileşmesi için örgütlenip sendikal olmaya karar verdiler. Bugün de ne olursa olsun VIP Tekstil fabrikasına sendika sokmak için kararlılıkla mücadele ediyorlar.

Birleşerek kazanacağız

Fabrikanın önünde direnen işçiler, fabrika içindeki arkadaşları başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında direnen işçilere ve sendikalara dayanışma çağrısı yapıyor. Çünkü VIP Tekstil işçileri, ancak birleşip örgütlü mücadele ederek kazanacaklarını biliyorlar. İşçiler kararlılıkla söylediklerini bir kez daha tekrar edelim: "VIP Tekstil'e sendika girecek başka yolu yok!"

Aliğa Belediye işçilerinin 224 gün süren çadır direnişi sona erdi

İzmir'in Aliğa Belediyesinde, çeşitli bahanelerle son maaşları ve tazminatları ödenmeden işten çıkarılan ve sayıları 250'yi bulan kadrolu-taşeron işçilerin direniş haberi bu sayfalarda defalarca yer bulmuştu. İşten atıldıktan sonra çadır kurup direnişe geçen ve hakkını arayan işçilerin mücadelelerini Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi olarak yakından takip ettik. Belediye işçileri de bu süreçte birçok zorluğa, 45 derece sıcağa, yağmura, çamura, öncü arkadaşlarını kanserden yitirmelerine rağmen direnişten vazgeçmediler.

Direnişlerinin 224. gününde, 26 Aralık'ta, işçilerin örgütlü bulunduğu Genel-İş Sendikası öncülüğünde yapılan basın açıklamasıyla direnişi sonlandırdıklarını, direniş çadırını kaldıracaklarını fakat mücadeleye devam edeceklerini ifade ettiler. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası direnişte olan 48 işçi için İzmir Büyükşehir Belediyesi ile anlaşma yaparak işçilerin İzmir Büyükşehir Belediyesinde işe alınması ve hukuki sürecin devam etmesiyle de direnişin kazanımı sonlandığını ilân etti.

Aliğa Belediyesi işçilerinin

kararlılıkla sürdürdükleri mücadeleleri işçi ve emekçilere örnek olmuştur. Ancak sendikamızın ifade ettiği gibi direnişin kazanımıyla sonuçlandığını söylemek olanaklı değildir. İşçilerin gasp edilen haklarını ve işlerini geri almak için başlattıkları bu direnişin gerçekten kazanımıyla sonuçlanması; işten atılan tüm işçilerin işlerine geri dönmesi ile olurdu. Bunun için elbette sınıf mücadelecisi bir sendikal tutum ve bu tutumda ısrarlı olmak gerek. Sendikal mücadele, her durumda sınıf mücadelesinin gereklerine öncelik vermekle, her zaman işçinin gücüne ve iradesine güvenmekle olur. Sendika, işçilerin menfaatini savunmak için hareket etmelidir, sadece 48'i değil, tamamı için!

Birleşik Metal-İş 20. Genel Kurulu: Metal işçileri MESS'i ezmeye kararlı

Geçmişin tecrübelerini bir sonraki döneme taşıma iddiasıyla yenden görev alan yönetimin mutlaka tabandaki mücadelecilerle anlaşmaya yer açması ve tecrübesini bu anlayışla birleştirmesi gerekli. Bu olmaz ise metal işçisi mutlaka kendi yolunu kendi açacaktır.

Birleşik Metal-İş 20. Genel Kurulu metal işkolunda MESS sözleşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlandığı ve sürecin adım adım greve doğru gittiği son derece kritik bir zamanda toplandı. Delegelerin büyük çoğunluğu MESS'e karşı öfkeli, mücadeleyi yükseltmek için istekliydi. Bu öfke ve istek her seferinde sloganların coşkusuyla yansımaktaydı.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun açılış konuşması bu anlamda son derece önemliydi. Adnan Serdaroğlu'nun konuşması esas olarak kapitalist sömürü düzeninin eleştirisine ayrılmıştı. Ancak günün esas konusu olan MESS sözleşmeleri açısından bakıldığında, Serdaroğlu'nun Gebze şube kongresinde yaptığı gibi "grev yasaklarını tanımamaya" ve metal işçisini greve hazırlamaya ağırlık veren bir konuşma yapması salonda bir temsilcisiyle bulunan MESS'e yönelik çok daha güçlü bir mesaj olurdu. Metal işçisinin beklentilerini ve ruh durumunu daha iyi yansıttı.

Bununla birlikte metal işçilerinin coşku ve isteği, açılış bölümünün sabahtan akşam beşe kadar sürecek biçimde aşırı uzun tutulmasına rağmen azalmadı. Konuklara ayrılan bölümde en son konuşmalardan birini yapan Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in, sermayenin iktidarına karşı genel greve çağırın, MESS'in dayatmalarına "işgal, grev, direnişle" cevap vermeyi savunan konuşması bu yüzden coşkulu bir karşılık buldu ve sloganlarla karşılandı.

Canlılık ve coşku fabrikalardan yükseliyor

Birleşik Metal-İş bu canlılığı sadece genel kurul salonunda değil genel kurula hazırlık sürecinde ve şube kongrelerinde de yaşamıştı. Özellikle Gebze şubesinde 2015 yılında MESS'le yarım kalmış hesaplaşmayı tamamlamaya kararlı, MESS'in dayatmalarına "işgal, grev, direniş" ile cevap vermeye hazırlanan genç bir işçi ku-

şağı görevi devralmıştı. Gebze'deki bu değişimin bu yeni ekibi uzlaşmaz ve sert olarak gören patronları ciddi şekilde rahatsız etmiş olduğu da biliniyor. Türk Metal'in kalesi olan ve 2015'te sarı sendikaya karşı isyanın ve fiili metal grevlerinin kalbini oluşturan Bursa'da Birleşik Metal'in güçlü bir örgütlenme iradesiyle tazelenmesi de son derece önemliydi. Kocaeli, Anadolu, Mersin, İzmir şubeleri de genel kurula bir dizi direniş ve mücadeleden geçerek gelmişlerdi.

Genel kurul sonuçları tabandaki canlılığı yansıtmadı

Ancak tüm bu canlılık ve umutvar gelişmeler genel kurul sonuçlarına aynı şekilde yansımada. Geçen dönem görev yapan Genel Merkez yönetimi hiçbir değişiklik olmadan genel kurulun önüne tek liste halinde getiriliyor ve tabandan yükselen iradeyi görmezden gelen bir tutum ortaya çıkıyordu. Nitekim genel kurulun ilk gününde açılış kısmının sona ermesiyle birlikte salonun kürsüye göre sol tarafında oturan ve genel kurulun en coşkulu gruplarından birini oluşturan Gebze şubesi delegeleri bu sebeplerle salonu toplu olarak terk ettiler. Herhangi bir konuşma ya da açıklama yapmadılar. Yaklaşan mücadele süreci içerisinde tepkilerini ağır başlı şekilde ortaya koymak için, karşılıklı konuşma ve tartışmalarla sürecin tırmanmasını istemedikleri için bu yolu tercih ettiklerini biliyoruz. Ancak bu tutumları onlar olmadan devam eden genel kurulda, kendilerine yönelik yönetimde yer verilmediği için tepki gösterdiklerine dair eleştiriler yapılmasına mani olmadı. Gebze şubesi bu şekilde, genel merkez yönetimi ile ilgili herhangi bir yer talepleri olmadığını söyleyemediği gibi mücadele anlayışındaki farklılıklarını ve önerilerini de genel kuruluna anlatamamış oldu. 263 delegenin olduğu kongrede yeni yönetimin sadece 185 oy alarak seçilmesi bir şeylerin

değişmesi gerektiğine dair verilen bir mesaj olarak kayıtlara geçti. Bu açıdan bakıldığında bir eksiklikten bahsedilebilir, genel kurul sürecinin metal işçilerine gerekli mesajı vermek için yeterince iyi değerlendirilemediği düşünülebilir.

Gelecek mücadele alanlarında şekillenecek

Ancak bu eksiklik bir yönüyle de Selçuk Çifci önderliğindeki bu ekibin artısını oluşturuyor. Çünkü Gebze şubesi tabandan yükselen ve fabrikalardaki mücadelelere odaklanan bir tarzı benimsiyor. Önümüzdeki dönemde de iddialarını genel kurul salonlarındaki konuşmalardan ve tartışmalardan ziyade fabrikalardaki mücadelelerde ortaya koymayı tercih ediyor. Genel Kurulun ardından açıklanan ilk kararda "mesai eylemlerine ara verilmesi"nin bulunması, buna Gebze'deki fabrikaların "eylemler ara verilmeden devam edecektir" şeklinde bir irade göstermesi bu tarzın bir örneği olarak yorumlanabilir. Genel Kurulun bu tatsız deneyimi MESS'e karşı mücadele için alanlara inildiğinde sınıf mücadelesinin sıcaklığı içinde pekâlâ unutulabilir ve geride bırakılabilir. Bu anlamda 30 Aralık günü MESS'in önünde yapılan eylemde gösterilen birlik ve mücadele ruhu bir örnektir. Eğer bu yolda yürünecekse geçmişin tecrübelerini bir sonraki döneme taşıma iddiasıyla yenden görev alan yönetimin mutlaka tabandaki mücadelecilerle anlaşmaya yer açması ve tecrübesini bu anlayışla birleştirmesi gerekli. Bu olmaz ise metal işçisi mutlaka kendi yolunu kendi açacaktır. Bunun için beklemeden tüm MESS fabrikalarında işyeri komitelerini hızla grev komitelerine dönüştürmek ve eylemli hazırlık sürecini hızlandırmak atılacak ilk adımlardan biri olacaktır. Değişimi sağlayacak irade ve MESS'i ezecek kudret fabrikalarda mevzilenmekte olan sınıf mücadelecilerde fazlasıyla mevcuttur.

Yılmaz Tan

Bu savaş kimin savaşı?

Yeni yılda dünya ekonomisinin seyrini belirleyecek önemli gelişmelerden biri hiç kuşkusuz ABD'nin 2017 yılından bu yana özellikle Çin ve Avrupa Birliği (AB) ekonomilerine karşı yürüttüğü ticaret savaşı. Trump yönetimi önce Çin'den gerçekleştirilen çelik ve alüminyum ithalatına gümrük vergileri koydu, arkasından benzeri ek gümrük vergilerinin AB ülkeleri, Kanada, Meksika, G. Kore gibi ülkeler için de geçerli olacağını belirtti. 2019 yılının başında ise ABD ile Çin arasındaki ticaret savaşı, akıllı telefon ve telekomünikasyon alanında 5G teknolojisinin önde gelen tedarikçisi konumunda olan Çin menşeli Huawei firmasının patronunun kızının ABD devletinin baskısı altında Kanada'da tutuklanması ile iyice kızıştı. ABD'nin tüm bu korumacı müdahalelerde gerekçesi, "stratejik rakip" olarak görmeye başladığı Çin'in ABD için "ulusal güvenlik" tehdidi oluşturduğu ve haksız rekabet yaptığı idi. Peki ne olmuştu da yıllarca "küreselleşme" ve "serbest ticaret" savunuculuğuna soyunan ABD emperyalizmi korumacılığa yönelmişti?

Türkiye'de de kitapları yayınlanmış bulunan tanınmış iktisat tarihçisi Niall Ferguson 2006 yılında ABD ile Çin arasındaki karşılıklı bağımlılığı ve işbirliğini ifade etmek üzere "Chimerika" diye bir kavram bile türetmişti. Aynı yazar bugün ünlü Alman ekonomi gazetesi *Handelsblatt*'a verdiği röportajda, Trump'ın "Önce Amerika" sloganına destek veriyor ve "hatta ABD'nin yeniden ekonomik gücünü kazanması, yatırım yapması ve 6G teknolojisinde yeniden önderlik edebilmesi için yeni bir soğuk savaş bile destekliyorum" diyor. Bir liberal Amerikalı gazeteci ise "Facebook ve Google gibi ABD'nin ileri teknoloji ürün firmaları, dünyanın diğer her yerinde hizmet verirken neden Çin'de tutunacak zemin bulmakta zorlanıyor? Çin bu şirketlerin eşdeğerlerini yaptı ve çok da iyi sonuç aldı. Ancak bunu yalnız yerli geliştiricileri muhafaza ederek yapabildi. Bu durum kabul edilemez." diyerek Trump'ı haklı bulduğunu belirtiyor.

Huawei gerilimi ile iyice açığa çıkan ABD-Çin ticaret savaşının arkasında yatan asıl nedenleri ortaya koyması bakımından bu tespitler önemli ipuçları içeriyor. Zira Trump'ın saldırgan ve milliyetçi politik yönelişinin arkasında ABD burjuvazisinin Çin karşısında rekabet gücünü ve bunun altında yatan teknolojik üstünlüğünü kaybetme endişesi yattığını ortaya koyuyor. Yıllarca Çin'deki ucuz işgücünü sömürerek dünya pazarında yüksek kârlı üretim gerçekleştirirken Çin'e övgüler düzen, serbest ticareti savunan bu burjuva sınıfı, şimdi dünya ekonomisinin bunalımdan çıkamadığı ve kâr oranlarının düşmekte olduğu bir dönemde yeniden yüzünü korumacılığa dönmüş ve bir "teknolojik soğuk savaş" başlatmış durumda. Çünkü Çin burjuvazisinin bir yandan dünya çapında dış ticaretin genişlemesinden faydalanırken, öte yandan Çin devletinin de desteğini arkasına alarak büyük çaplı AR-GE yatırımlarına girişmesi ve bu sayede ileri teknoloji sektörlerinde ABD ve AB sermayeleri ile rekabet edebilecek düzeye yaklaşması, en başta ABD burjuvazisini tedirgin ediyor. Hu-

awei ve diğer Çinli teknoloji firmaları-na karşı ileri sürülen "haksız rekabet" iddiasına kanıt olarak özellikle bunların telekomünikasyon altyapısı ve veri kullanımı alanında casusluk yapımları ve Çin devletinin söz konusu firmaları teknoloji alanında sürekli desteklemesi gösteriliyor. Biz bu iddialar karşısında elbette Çin burjuvazisine kefil olacak değiliz. Gelgelelim ABD emperyalizminin ulusal güvenlik birimi NSA ve CIA aracılığıyla sanayi casusluğu ve uydularla gözetleme alanındaki marifetlerini, daha kısa bir süre önce Almanya başbakanı Merkel'i gizlice dinlediğini ve kendi ileri teknoloji firmalarını askeri sözleşmelerle savunma sanayisi üzerinden yıllardır himaye ettiğini hatırladığımızda, bu kadar ikiyüzlülük karşısında "doğrusu pes" diyoruz.

Meselenin özü, ABD emperyalist sermayesinin ileri teknoloji alanındaki rekabet üstünlüğünün tehdit altında olması ve ekonomik gücünün zayıflaması karşısında Çin'i boyun eğmeye zorlamasıdır. Ancak bu hamlenin yakın gelecekte üç önemli sonuç doğurması adeta kaçınılmazdır. Birincisi, ABD'nin bu savaşı Avrupa ekonomilerini de kapsayacak şekilde genişletme eğilimi karşısında Almanya liderliğindeki AB burjuvazisi ile gerilimin artacak olmasıdır. Nitekim ABD'nin Huawei'yi ticaret ilişkilerinden dışlamak konusunda Almanya üzerinde yürüttüğü yoğun baskılara Başbakan Merkel ve Enerji ve Ekonomi Bakanı Altmaier -Alman sermayesinin Çin pazarı ile olan çıkar bağına da dikkate alarak- en azından şimdilik mesafeli yaklaşıyorlar. Bu da bizi ikinci önemli noktaya götürüyor. Zaman içinde ABD'nin AB ve Çin ile yaşadığı bu ticaret savaşının bir bütün olarak dünya ekonomisinin durgunluğunu daha da şiddetlendirecek olması. Şimdiden 2020 yılında dünya ekonomisinin daha yavaş büyüyeceği, küresel ticaret hacminin daha fazla daralacağı, dünya ekonomisinin bir bütün olarak yeniden -belki de 2008 krizinden daha ağır- bir küresel durgunluk evresine girmesi öngörülmüyor. Buradan vardığımız üçüncü sonuç ise ticaret savaşının ya da yukarıda ifade ettiğimiz şekliyle aslında teknoloji alanındaki soğuk savaşın adım adım bir sıcak dünya savaşına evrilmeye potansiyeli taşıdığıdır.

Günümüzde dünya ekonomisi, tarihte görülmemiş ölçüde bütünleşmiş olmasına rağmen, özel mülkiyete ve rekabete dayalı kapitalist üretim ilişkileri nedeniyle ulus-devletler arasında bölünmüşlüğü bir türlü aşamıyor; uluslar ve halklar arasında işbirliğine dayalı, planlı bir dünya ekonomisinin temellerini atamıyor. Sonuç büyük olasılıkla dünya pazarının parçalanması, artan korumacılık ve milliyetçilik eğilimleri oluyor. Geçtiğimiz yüzyılın tarihsel deneyimlerinden ders alacak şu iki noktayı hiç unutmamak gerekiyor: "Milli güvenlik, ulusal çıkar" gerekçesiyle dünya pazarında daha fazla güç elde etme politikasının asıl faturasını her bir ülkenin emekçileri ödüyor. Emekçilerin ücretlerini ve işyerlerini savunmalarının yolu ise başka ülkelerin emekçilerini rakip olarak görmek yerine hem kendi ülkelerinde hem de diğer ülkelerde sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor.

Yerli otomobilde sorulmayan sorular verilmeyen cevaplar

Yabancı sermaye ile yerli otomobil nasıl üretilir? Turkcell büyük hissesiyle İsveçli TeliaSonera'nın, Kök Ulaşım Lüksemburg merkezli Silcolux yatırım şirketindedir. BMC ise kamuoyu tarafından artık bilindiği gibi Katar sermayelidir. Ayrıca borsaların ülkeler üzerindeki emperyalist tahakkümün başlıca aracı olduğu unutulmamalıdır ve bu şirketlerin halka açık hisselerinin de ortalama yüzde 65'i yabancıların elindedir.

Gebze'de görüciye çıkartmak için tasarımının ve üretiminin yapıldığı İtalya'dan getirtilen "yerli" otomobiller

Türkiye neden yerli otomobil üretmiyor? Türkiye'nin elinden tutan mı var?

Bugün yerli otomobil olarak piyasada yer bulan Renault, Ford, Toyota, Fiat gibi markaların Türkiye'de üretilen otomobilleri, yüzde 40 ila 80 arasında ithal girdi ile üretilmekte. Otomotiv sektörü toplam ihracatta yüzde 17,4'lük pay ile ilk sırada yer alıyor. Ancak yüksek ithal girdi oranları yüzünden bu ihracat rakamları Türkiye'nin kronik dış açık sorununa merhem olamıyor. Tam tersine otomotiv üretiminin artması ithalatın da artması demek. Otomotiv sektörünün ithalata bağımlı olmasının en önemli sebebi yerli üretimin ithalattan pahalıya gelmesidir. Yani ithal girdiyle üretim daha kârlıdır ve piyasa koşulları verili iken kimse yerli olsun diye kârı düşük hatta zararına otomobil üretmeye zorlanamaz. Yani Türkiye'nin elinden tutan yok ama piyasa bir deli gömleği gibi tüm ekonomiyi sarmış durumda.

Devletin parasıyla babayiğitlik olur mu?

Zira Erdoğan'ın yerli otomobil projesinin esas tutarsızlığı da buradadır. Erdoğan ekonomide piyasaya imanda kusur etmez. Bu yüzden de kimsenin kârlı olmayan bir işe girişmeye hevesli olmayacağını bilir. O yüzden patronlardan bu işe girecek bir "babayiğit" aradı. Bulduğunu söylüyor ama doğru değil. Babayiğitlikten bahsediyor işek bu şirketlerin zarar etmek pahasına vatan millet aşkıyla tüm güçlerini bu işe vakfetmelerini bekleriz. Hâlbuki durum tam tersi. 2018 yılında Anadolu Grubu, BMC, Kök Grubu, Turkcell, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği, Zorlu Grubu bir araya gelerek Türkiye'nin Otomobili Girişim Grubu Sanayi ve Ticaret A.Ş. kısa adıyla TOGG'u kurdu. Devletin tüm yükü üstlendiği, şirketleri de kâr garantisi vaderek işin içine kattığı bir sistem kurulmuş yine. Resmî gazetede yayınlanan kararnameye göre 22 milyar liralık sabit sermaye yatırımı öngörülüyor ve bu şirketlerden beklenen katkı sadece 3,5 milyar!

Gümrük vergisi muafiyeti, Katma Değer Vergisi (KDV) istisnası, vergi indirimi, azami tutar sınırı olmaksızın 10 yıllık sigorta primi gelir vergisi stopajı desteği, 10 yıllık işveren hissesi desteği, 10 yıllık gelir vergisi stopajı desteği, azami 360 milyon liralık nitelikli personel desteği, faiz ve kâr payı desteği, yatırım yeri tahsis ve Devlet Malzeme Ofisi'nin 30 bin araç alım garantisi de peşinden geliyor. Ayrıca bu şirketlerin alacağı kredilerin faiz ödemelerini bile devlet üstleniyor.

Babayiğitler yerli ve milli mi?

Turkcell büyük hissesiyle İsveçli TeliaSonera'nın, Kök Ulaşım Lüksemburg merkezli Silcolux yatırım şirketindedir. BMC ise kamuoyu tarafından artık bilindiği gibi Katar sermayelidir. Ayrıca borsaların ülkeler üzerindeki emperyalist tahakkümün başlıca aracı olduğu unutulmamalıdır ve bu şirketlerin halka açık hisselerinin de ortalama yüzde 65'i yabancıların elindedir. Yani ortaklık yapısı yerlilerden oluşuyormuş gibi görünen Anadolu ve Zorlu Gruplarının da yerliliği ve milliliği tamamen tartışmalıdır. Yerli ve milli otomobil dendiğinde halk, otomobilin ülkede üretileceğini ve gelirin de yine ülkede kalacağını düşünüyor. Oysa görüldüğü gibi sadece kârın değil, teşvik ve muafiyetlerle halkın ödediği vergilerin de yabancı sermayeye aktarılacağı bir tezgâh kurulmuş durumda.

Gerçekten yapılamaz mı?

Burjuva muhalefeti esas olarak piyasanın belirleyiciliğine işaret ederek "yapamazsınız" diyor. Alman Volkswagen şirketi tek başına 13 milyar dolar Ar-Ge harcaması yaparken tüm Türkiye'de Ar-Ge'ye 6 milyar dolar ayrılmazken olmaz bu iş diyorlar. Yerli araba dışarıda rekabet edemez, iç piyasaya satılacak, kimse almaz, zarar eder diyorlar. İç pazarda otomobil satışlarının 500 binin altına düşmesinden dem vuruyorlar. Yerli otomobile vergi muafiyeti tanınacağından otomobil satışlarından elde edilen ÖTV

geliri düşer diyen bile var. Piyasa koşulları veri kabul edilirse geçerli itirazlar bunlar. Ancak tam da bu noktada piyasanın kendisinin sorgulanması gerekmiyor mu? Sağcı, burjuva partilerinin bu itirazları yükseltmesi doğal ancak sol ve sosyalist cehahtan aynı sözlerin tekrarlanması çok yazık!

Piyasanın ve yabancı sermayenin köleleri yapamaz! Biz yaparız!

Hâlbuki sosyalistler "yapamazsınız" demek yerine "biz yaparız" demesi gerekenlerdir. Yerli otomobil yapılması gerçekten işçi ve emekçilerin menfaatine ise, tüm milletin gelecekteki gelirlerini şirketlere ipotek ettirmeden (geçiş garantisi, hasta garantisi, alım garantisi vb. ile) otoyol, hastane, kanal yapmayı hayal edemeyen bir kapitalist iktidarın aksine devlet mülkiyeti ve planlama temelinde gerçek radikal çözümleri sadece sosyalistler sunabilir. Bugün otomobilin yerli ve milli olmasından önce fabrikaların kamulaştırılmasını gündeme getirebilecek olan sadece sosyalistlerdir. Yeni montaj fabrikası kurmak yerine Renault'nun, Fiat'ın, Ford'un, Toyota'nın, Honda'nın, Mercedes'in tesislerini işçi denetiminde ve tazminatsız olarak kamulaştırmak büyük bir üretim kapasitesini özel şirketlerin elinden alıp millete mal edecektir.

Ayrıca üretimde ithal girdiyi azaltmak için montaj tesisleri yetmez. Motor ve batarya başta olmak üzere otomobilin her bir parçası sayısız ayrıntıda parçadan oluşmakta ve bunların seri üretimi için ciddi bir yatırım seferberliği ile yeni fabrikalar kurulması gerekmektedir. Nihayet teknoloji ve sermaye yoğun otomobili, evde ekme üretir gibi üretmeyi düşünemezsiniz. En iyi çözüm SSCB'de olduğu gibi farklı ülkelerin üretim kapasitelerinin ortak planlamaya dâhil edilmesidir. Kapitalist dünya ile ticaret gerektiğinde ise menfaatinizi ancak dış ticarete devlet tekelisi ile koruyabilirsiniz. Gümrük Birliği ve Dünya Ticaret Örgütü gibi prangalardan kurtulmak zorunludur. Borsa ülkeye kaynakların girdiği değil sermayenin sömürü için gelip, kârlarını emperyalist merkeze uçurduğu bir kapıdır. Borsanın kapatılmasını savunan sadece sosyalistler olabilir. Bu önlemler ve yapılması gereken yatırımlar kâr amacı güdülerek ve piyasa koşulları dâhilinde yapılamaz. Kamu yatırım seferberliği ile, dış ticarete devlet tekelisi ile ve sosyalist planlama ile yapılabilir.

Bir jest yapın da 2324 lira 70 kuruş ile siz geçinin!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu Kararları

Yıl	Oy Birliği	Oy Çoğuğu	İşçi Muhalefeti	İşveren Muhalefeti
2000*		+	+	
2001		+	+	
2002		+	+	
2003		+		+
2004		+	+	
2005		+	+	
2006		+	+	
2007	+			
2008	+			
2009*		+	+	
2010		+	+	
2011	+			
2012		+	+	
2013		+	+	
2014		+	+	
2015		+	+	+
2016		+	+	
2017		+	+	
2018	+			
2019		+	+	
Toplam	4	16	14	2

Kaynak: DİSK-AR tarafından Resmî Gazete'den derlenmiştir.

* 2000 ve 2009 yıllarında işçi kesimi iki kez komisyon toplantılarına katılmamıştır.

Resmî rakamlara göre dahi işçi enflasyona ezdirilmiştir

Erdoğan'ın jestimizi yapacağız açıklamasının ardından açıklanan asgari ücrete patronlar memnuniyetle imza attı ama işçi kesimi kabul etmeyerek masadan kalktı. Asgari ücreti açıklayan Bakan Zehra Zümrüt Selçuk asgari ücreti belirlerken işçileri enflasyona ezdirmediklerini söyledi ve yüzde 15,03 oranındaki zamın enflasyon oranının üzerinde olduğunu iddia etti. Bu iddiasına gerekçe olarak Merkez Bankasının beklenti anketlerindeki rakamı zikreden Bakan, 12 aylık yüzde 20 oranındaki gıda enflasyonunu ve TÜİK'in yine 12 aylık ortalamaya

göre açıkladığı resmi enflasyon rakamının yüzde 15,78 olduğunu gizleyerek halkı aldatmaya çalıştı.

Milyonlarca işçi açlık sınırının altında kalacak

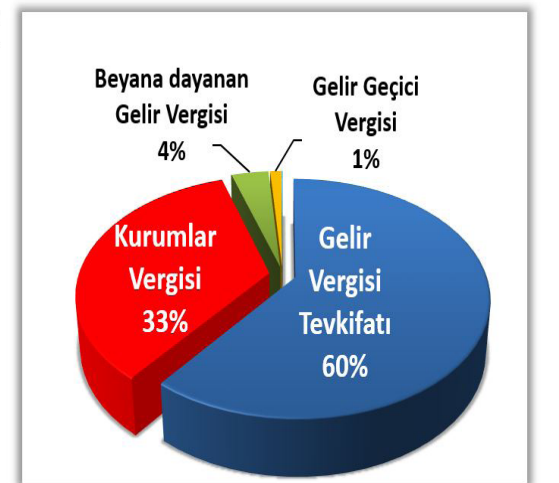
Açıklanan asgari ücret 1 Ocak'tan itibaren geçerli olacaktır. Ancak kesintisiz devam eden zamlarla şimdiden erimeye başlamıştır. Hükümetin 2020 yılı için yüzde 8,5 olarak açıkladığı enflasyon oranına ancak kargalar güler. Geçtiğimiz Kasım ayı için dört kişilik bir ailenin açlık sınırının 2100 lira olarak açıklandığı düşünülecek olursa kısa sürede milyonlarca işçi ailesi bir kez daha açlık sınırının altına inecektir.

2020'de de vergi yükü yine emekçinin sırtında

2020 yılı bütçe hedefi

Gelir, Kâr, Sermaye kazançları üzerinden alınacak vergilerin toplamı: **286,5 milyar lira**

Gelir Vergisi Tevkifatı: Çalışanların ücretlerinden kesinti yapılarak toplanan vergi
Kurumlar Vergisi: Şirketlerin ödediği vergi
Beyana dayanan Gelir Vergisi: Kendi hesabına çalışanlar, birden fazla işverenden maaş alanlar vb. nin ödediği vergi

2019 yılında tüm vergi yükünü işçi ve emekçiler çekti. Erdoğan ve AKP 2020'ye de emekçi halkın sırtına yükleyen bir bütçeyle giriyor. 2020 yılında gelir ve kazançlar üzerinden 286,5 milyar lira vergi toplamayı hedefleyen hükümet bu rakamın 173,5 milyarını işçi ücretini eline almadan kaynaktan keserek toplayacak. Holding, şirket, banka vb. kurumların ödemesi hedeflenen vergi ise sadece 99 milyar!

Bu bütçenin bir parçası olarak gelir vergisi dilimleri yeniden dü-

zenlendi. Asgari ücretin üst vergi dilimine geçtiği ucube yapı korundu. Daha önce olduğu gibi bu yıl da yüzde 20'lik vergi dilimine girenler eğer net asgari ücretin altına düşerse aradaki fark AGİ'ye eklenecek ve net asgari ücret 2324 lira 70 kuruşta sabitlenecek. Öte yandan net 2457 lira ve altında ücret alan herkes Ekim ayından itibaren vergi dilimi dolayısıyla asgari ücret alacak. Bir asgari ücretli 2020 yılında net 4.500 lira gelir vergisi ödeyecek.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Libya'ya asker gönderilmesine hayır!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi 24 Aralık 2019 tarihinde yayınladığı bildiri ile daha Libya'ya asker gönderme tezkeresi gündeme getirilmeden önce tutumunu tüm açıklığı ile ortaya koymuştur: "Türkiye'nin emekçi halkının, emperyalizmin ve Siyonizmin himayesindeki gerici ve hırsız eksende Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ın yerini almak üzere girilen maceralarda harcanacak tek kuruşa ve akacak tek damla kana dahi tahammülü olamaz. Doğu Akdeniz'de ve tüm Ortadoğu'da Türkiye de dahil olmak üzere tüm halkların çıkarına olan tek çözüm gerici, emperyalist-Siyonist eksenin parçalanmasıdır."

Türkiye ile Libya'nın Trablus kentinde mukim Ulusal Mutabakat Hükümeti arasında deniz yetki alanlarını belirleyen anlaşmanın imzalanması Türkiye'nin Doğu Akdeniz'deki doğal gaz paylaşım mücadelesindeki önemli bir hamlesiydi. Ancak bu hamle en başta muhatap kabul edilen Ulusal Mutabakat Hükümeti'nin (UMH) Libya'nın sadece küçük bir kısmında egemen olması dolayısıyla baştan büyük bir zaaf içeriyordu. UMH'nin Birleşmiş Milletler tarafından kâğıt üstünde tanınması sorunu çözümü, ülke coğrafyasının büyük çoğunluğunda hakim olan ve Mısır, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri'nin (BAE) yanı sıra ABD, Fransa ve Rusya gibi büyük güçler tarafından desteklenen General Hafter'in güçlerinin varlığı anlaşmanın fiilen geçerli olmasının önündeki en büyük engel olarak yükseliyordu. Zira Hafter, anlaşmaya konu olan ve Türkiye ile karşılıklı birbirine bakan kıyıları da tamamen kontrol etmekteydi. Bu yüzden daha önce yaptığımız değerlendirmelerde Türkiye'nin Libya UMH ile yaptığı diplomatik hamleyi askeri olarak desteklemek zorunda olduğunu ve bunun da bölgede ciddi riskleri beraberinde getirdiğini vurgulamıştık.

Suriye'de ateşe benzin dökülen Libya'daki barut fıçısına meşale ile koşuyor

Nitekim anlaşmanın duyulmasının ardından Türkiye hükümeti, Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu gibi yetkili ağızlardan "UMH'nin talep etmesi halinde Libya'ya asker gönderilmesini değerlendireceklerini" açıkladı. Bu açıklamalar önceden tembihlendiği belli olan basın mensuplarının sorduğu sorular üzerine yapılmıştı.

Belli ki Türkiye himaye ettiği UMH'yi Türkiye'den asker talep etmeye açıkça teşvik etmekteydi. Beklendiği gibi çok geçmeden Türkiye ve UMH arasında "askeri ve güvenlik işbirliği anlaşması" da imzalandı ve Türkiye'nin Libya'ya asker göndermesi için bir merhale daha geride bırakıldı. Türkiye Katar'la birlikte zaten uzun bir süredir UMH'yi siyasi, ekonomik ve askeri olarak destekliyordu. Ancak bu destek arkasına geniş bir uluslararası koalisyonu alan Hafter'in ilerleyişini durduramamış sadece UMH'nin Trablus'taki varlığını korumayı başarmıştı. Ancak şimdi Hafter yeni bir hamle yapmaktadır ve Türkiye'nin anlaşma imzaladığı hükümetin örneğin bir yıl sonra var olup olmayacağı dahi belli değildir. Bu yüzden Türkiye uzaktan destekle durduramadığı Hafter'in karşısına doğrudan askeri gücüyle çıkmaya hazırlanmaktadır.

Bu girişimler her zaman olduğu gibi milliyetçi bir koronun şovenist söylemleriyle övülmektedir. Oysa Erdoğan ve AKP iktidarının Suriye'de ateşe benzin dökülen politikasının vahim sonuçları ortadayken Libya'da yeni bir askeri maceraya girişmek haklı olarak Türkiye'nin emekçi halkında tedirginliğe yol açmaktadır.

Emperyalist-Siyonist eksenini kırmanın değil bu eksende kendine yer açmanın savaşı

Ne yazık ki dünya, emperyalist çağda hep olduğu gibi bugün de barışçıl bir dönem yaşamıyor. Emperyalist saldırı-ganlık Ortadoğu başta olmak üzere emekçi halkları yıllardır büyük yıkımlara ve katliamlara maruz bıraktı. Böyle bir dönemde aklı başında kimse barışı sadece "dilemek" naifliği içinde olamaz. ABD başta olmak üzere emperyalizme ve

İsrail başta olmak üzere onun işbirlikçilerine karşı mücadeleden ve direnişten geçmeden, yerel gerici güçlerle, ırkçılıkla, mezhepçilikle, sömürgecilikle dövüşmeden barışa ulaşacak bir yol yok. Barış için savaşmanın bir tercih değil bir zorunluluk olduğu dönemden geçiyoruz. Gelgelelim Libya ve Doğu Akdeniz'de mevcut iktidarın hamleleri zalimlere karşı mazlumların savaşımının bir parçası değildir. Doğu Akdeniz'de, ABD emperyalizminin himayesinde oluşan Siyonist İsrail'den, Vahhabi tarikatının gerici Suudi Arabistan'ından, devletleşmiş petrol şirketleri olan Körfez emirliklerinden ve Sisi diktatörlüğünün Mısır'ından müteşekkil gerici eksenin Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ı da yanına alarak Türkiye'yi tecrit ettiği bir gerçektir. Bu eksenin son derece gerici bir şer ekseni olduğuna şüphe yoktur. Ancak bu durum tek başına Türkiye'yi haklı çıkarmıyor. Çünkü Türkiye'de iktidar Doğu Akdeniz'deki yalıtılmışlığını kırmak için bu gerici emperyalist-Siyonist eksene karşı mücadele etmiyor, tam tersine bu eksende kendine bir yer açmaya çalışıyor.

Libya ile yapılan anlaşmanın ilgilendirdiği bölgedeki hidrokarbon rezervleri önemsiz seviyededir. Bu anlaşmanın asıl amacı en yoğun hidrokarbon rezervlerinin bulunduğu bölgede, İsrail'in Filistin halkından aldığı gazın Güney Kıbrıs ve Girit üzerinden Avrupa'ya ulaştırılmasını engellemektir. Bir başka ifadeyle Türkiye söz konusu hamleyi İsrail'in Filistin halkından aldığı gazı Türkiye üzerinden taşımak için yapmaktadır. Türkiye, hiçbir şekilde emperyalizmin ve Siyonizmin suçlarını gündeme getirmemektedir. Bilakis Libya ile anlaşma imzalarlarken Türk donanması Amerikan 6.

Filosu ve uçak gemileri ile Doğu Akdeniz'de ortak tatbikat düzenlemekte, yine eş zamanlı olarak Erdoğan İsrail'i dost olmaya çağırmaktadır. Tüm bunlarla birlikte yine aynı dönemde İsrail'in doğal gaz arama sahaları ile ilgili olarak Güney Kıbrıs'la ihtilafa düşmesi de tesadüf ola-

rak görülemez.

Türkiye'nin emekçi halkının, emperyalizmin ve Siyonizmin himayesindeki gerici ve hırsız eksende Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ın yerini almak üzere girilen maceralarda harcanacak tek kuruşa ve akacak tek damla kana dahi tahammülü olamaz. Doğu Akdeniz'de ve tüm Ortadoğu'da Türkiye de dahil olmak üzere tüm halkların çıkarına olan tek çözüm gerici, emperyalist-Siyonist eksenin parçalanmasıdır.

Dostumuz devrime yüzünü dönmüş emekçi halklardır!

Bu mücadelede Türkiye'nin emekçi halkı dostunu, emperyalistlerin, Siyonistlerin arasında bulamaz. Bugün General Hafter'in emperyalizmin, Siyonizmin masası olduğuna kuşku yoktur ancak UMH ile de daha dün bunların emperyalizmin paralı askerleri olarak Kaddafi'yi devirdiğini, cesedini hayvan leşi gibi sergilediğini unutarak dostluk kurulamaz. Türkiye emekçi halkı dostunu İsrail'e karşı direnen Filistin halkında, Sisi diktatörlüğüne karşı devrimin közünün sönmesine izin vermeyen Mısır'ın işçileri ve emekçilerinde, devrime kalkışan Lübnan'ın, Cezayir'in, Sudan'ın, Irak'ın, İran'ın emekçi halklarında bulacaktır. Tüm bu emekçi halkları birleştirecek olan ise, 6. Filo'nun Akdeniz'den kovulması, İngiliz üslerinin Kıbrıs'tan sökülmesi, Irak'ta tek bir emperyalist askerin kalmaması, İncirlik'in, Kürecik'in kapatılması, Türkiye'nin NATO'dan çıkması, tüm bölge çapında anti-emperyalist anti-Siyonist bir birleşik cephenin inşası, İsrail'in yıkılması ve işbirlikçi, müstebit iktidarların devrilmesidir! Çözüm tüm halkların kendi kaderini tayin hakkının tanınması üzerinden yükselcek bir Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'dur!

İşte bu, uğrunda savaşılacak bir davadır. Bu yol tüm halkları barışa ve esenliğe ulaştıracak tek yoldur!

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
24 Aralık 2019

Sungur Savran

Afrika'dan elinizi çekin! Hepiniz!

Baş ay önce, Libya'da ve Sudan'da siyasi gerilimin arttığı bir aşamada, Gerçek gazetesindeki köşemizde Erdoğan ve AKP'nin Afrika politikası hakkında bir ufuk turu sunmuştuk. Yazının başlığı derdini anlatıyordu: "Türkiye-Suud kapışması Afrika'da". Üç bölge üzerinde duruyorduk. Kuzey Afrika'da Akdeniz kıyısındaki Arap ülkeleri; Kızıl Deniz'in kıyısına bakan Afrika Boynuzu; Afrika kıtasının batısında Akdeniz'e kıyısı olan Arap ülkelerinin güneyinde yer alan Büyük Sahra'nın hemen altında yer alan Sahel beşlisi. Toplam 16 ülke artı bir geçiş ülkesi olan Çad. Bu 17 ülke üzerinde, bir yanda Suud, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve onların kirli işlerini yapar hale gelmiş olan Mısır, bir yanda Erdoğan'ın Rabiacı Türkiyesi ve Katar, dehşet verici bir rekabete girişmiş bulunuyorlar.

Şimdi bu iki İslam ülkesi bloku Libya'da savaşa giriyor. Adını koyalım, evet, savaşa giriyor! Ağustos yazımızda iki blokun Libya'daki karşılıklı konumunu şöyle anlatmıştık:

"Libya'da Halife Hafter'in güçlerinin başkent Trablus'ta bulunan Feyyaz Saraç yönetimindeki hükümete karşı başlattığı savaş, başka karmaşık yanları olsa da esas olarak bu rekabetle ilgilidir. Suud, BAE ve Mısır'ın adamı Hafter, Türkiye'nin Libya'daki atı Saraç'ı bu rekabet yüzünden haritadan silmek istiyor. Erdoğan yönetimi ise Saraç'ı dışıyla tırnağıyla diyeceğiz ama esas Türkiye emekçilerinin dışından tırnağından arttırdığı vergilerle satın alınan dronlarla savunmaya çalışıyor."

O zaman henüz farkında olmadığımız bazı iddialara göre Türkiye Libya'ya sadece dron değil, aynı zamanda paralı asker yolluyormuş (<https://www.al-monitor.com/pulse/originals/2019/12/intel-russia-turkey-eyeing-new-deals-idlib-libya.html#ixzz69WsEkeVU>). Ama şimdi doğrudan doğruya Türk Silahlı Kuvvetlerinin askerinin Libya savaşında yer alması konuşuluyor. Erdoğan soruyor: "Libya'da isimiz yoksa, Gazi Mustafa Kemal orada ne yapıyordu?" Bunun cevabını Erdoğan'dan başka herkes biliyor. Mustafa Kemal ile Enver'in 1911'de Libya'da birlikte İtalyan işgaline karşı İttihat ve Terakki gönüllüleri olarak çarpıştıkları doğrudur. Ama o zaman Libya Osmanlı toprağıydı. Onlar emperyalizme karşı savaşıyorlardı. Siz neden oradasınız? Kime karşı savaşacaksınız?

Bu sorunun cevabı Suud'dur, BAE'dir, Mısır'dır. Ama onlardan ibaret değildir. Hedef büyüyor. Şimdi artık Türkiye Libya'da sadece Suud ittifakına karşı değil, aynı zamanda Doğu Akdeniz Gaz Forumu mensubu ülkelere karşı savaşacak. Yani şimdi işin içine Güney Kıbrıs ve Yunanistan giriyor. Bu da yetmiyor. En önemlisi Rusya giriyor. Çünkü Rusya da Müslüman Kardeşler (İhvan) yanlısı Saraç karşısında eğitimini Sovyetler Birliği'nde görmüş, sorunlara laik açıdan yaklaşabilen, Kaddafi ile sürekliliği vurgulayan, Rusya'ya askeri üs vaadinde bulunan Hafter'i destekliyor.

O zaman bu savaş iki farklı biçimde yönetilebilir: Ya Türkiye ordusu Libya'nın komşusu Mısır'la çölde üstü örtülü bir savaşa tutuşur. Ya da Rusya ile İdlib'i Esad yönetimine teslim etmek üzere anlaşır, oradaki bütün gerici çeteleri Libya'ya yollar, Türkiye'nin savaşını vekâleten onlar yürütür. Kimse Saraç'ın Libya'ya Türkiye sayesinde hâkim olmasını sükûnet içinde seyretmez. Türkiye ister asker, ister çete yollasın, savaş çıkacaktır!

Suud ile Rabiacılık Afrika üzerinde ölümüne bir mücadeleye girişmiş bulunuyor. Onlara cevabı Afrika'nın işçileri ve köylüleri verecek. Sudan'da ve Cezayir'de halk kitleleri iktidarı hâkim sınıfların elinden almak üzere mücadele ediyor. Biri Afrika Boynuzu'nun, öteki Kuzey Afrika'nın kaderini ele alacaktır. İslam âlemi içinde, nüfuz peşinde savaşı kıskırtanları durdurmanın yolu devrimdir. Türkiye işçi sınıfı öncüsünün görevi ise, bu üç taraflı mücadeleyi devrimin kazanması için elinden geleni ardına koymamaktır.

Röportaj

Deprem mi kanal mı?

TMMOB Jeofizik Mühendisleri Odası Üyesi, Sismoloji Doktoru Savaş Karabulut: “Bu bütçeyle depreme karşı yeni 150.000 bina ile 1,5 milyon konut ile en az 6 milyon yurttaşın hayatını kurtarmak varken, kanal projesini tercih edenler bu halkı deprem karşısında ölüme terk edenlerdir.”

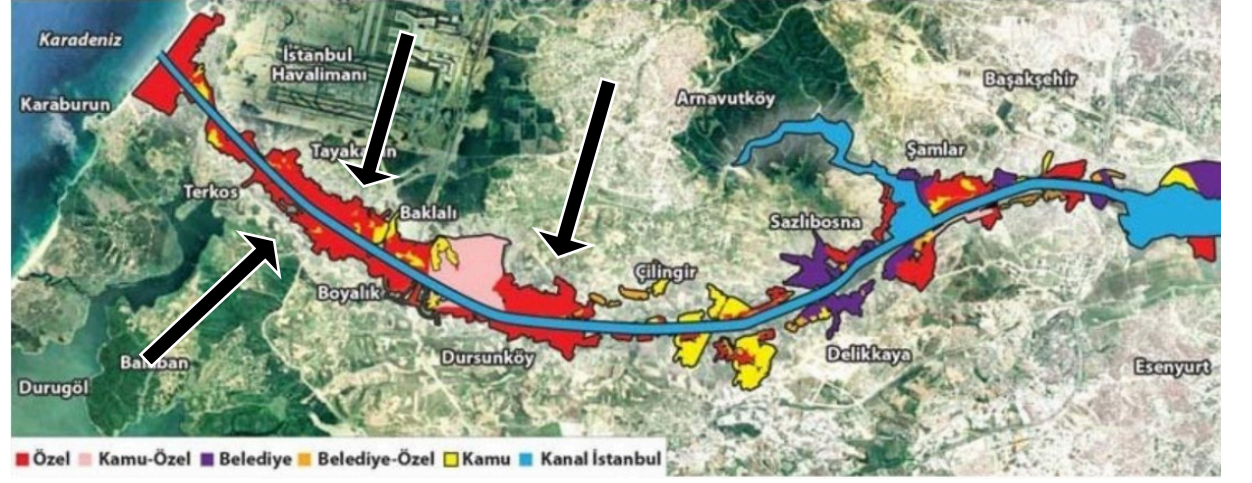
Gerçek: Kanal İstanbul projesi pek çok boyutuyla tartışılıyor. İktidar bu proje ile ilgili muazzam bir iştah içinde. Bilim insanlarından ciddi itirazlar geldi. Halk nezdinde ise ciddi kuşku var. Güçlü bir tepki de gündün güne artıyor. Öncelikle şuradan başlayalım: Sizce iktidarın bu proje ile ilgili büyük iştahı ve ısrarı neden kaynaklanıyor?

Savaş Karabulut: Bir bilim insanı ve yerbilimci olarak projeye bugün karşı çıkmamanın bir vatandaşlık görevi, doğayı ve yerleşimi korumanın da bir sorumluluk olduğunu belirtmek isterim. Bilim insanları olarak proje hakkında bize görüş sorma gereği bile duymadan hazırlanan Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporuna bu memleketi seven bir bilim insanının, mühendisin veya yurtseverin imza atması da beklenebilir. 2011 yılından beri tartışılma-

ya açılan ve son süreçte iktidarın tek temsilcisi Erdoğan tarafından “Kim ne derse desin, bu kanalı yapacağız” söyleminin arkasında yatan nedeni sorgulamak gerekir. Bu bir siyasi kutuplaşma arenası mı, yoksa ekonomik krizin can yaktığı bu günlerde yeni bir ekonomik program paketine eşdeğer olarak ekonomiyi tekrar canlandırma stratejisi midir? Öncelikle belirtmek gerekir ki; Kanal İstanbul projesi bir denizcilik ulaşım probleminden kaynaklı sıkıntıları çözmeye odaklanmış bir proje değil, aksine bir “emlak ve rant projesidir”.

Gerçek: Bu proje birçok boyutu ile tartışılıyor. Emekçi halkın gözünden bakarsak en önemli olan, halkın hayatını en çok ilgilendiren boyutları nelerdir?

Savaş Karabulut: Bir ulaşım projesi olarak planlandığı belirtilen bu proje, aynı zamanda Yat Limanları, Konteyner Limanları

ve Lojistik Merkezleri projesidir. Emekçilerin bu limanlara park edecek ne yatları ne de açılacak yeni boğazda, boğaz manzarası görecektir evleri vardır. Bu proje emekçilerin birçok yönüyle hayatlarını zora sokacaktır. Trafik, yeni vergiler, evsiz kalma, açığa çıkacak tozların yeni hastalıklara neden olması, suların kirlenmesi/tuzlanması nedeniyle suların pahalılaşması ve barajlar elektrik üretiminde de kullanıldığı için elektriğe yeni zamlar gelmesi, proje için alınacak kredilerin faizleri nedeniyle borçlanan bir ülkede hayatın daha da pahalılaşması vb. birçok sorun bulunmaktadır. Proje çevresine kurulacak lüks konutlar ve şu an proje güzergâhı üzerinde bulunan alanda yaşayan birçok emekçi kent sakini bugün büyük bir tehdit altındadır. Yıllardır gecekondu mahalleri başta olmak üzere yapı ruhsatı sorunu çözülemeyen kent sakinlerini, şimdi de proje güzergâhı üzerinde olması hasebiyle bölgeyi revizyon alanı ilan ederek veya imarsız alanlarda yaşayanları bir kılıf bularak sürme arayışına girecektir. Unutmayın ki; bugün İstanbul Boğazı'nda emekçi kent sakinleri değil, zenginler oturmaktadır. Bu iktidar benzer bir şekilde yeni kanal (boğaz) güzergâhını da emekçilere yoksullara bırakmayacaktır. **Yani bu proje zenginleri ve yandaşları zengin etme ve emekçileri de yeni vergi yükleri, farklı gerekçelerle**

evsiz bırakarak daha uzak alanlara sürme projesidir.

Savaş Karabulut: Proje güzergâhı üzerinde bulunan yaklaşık 8.800 parselin %78'i projenin güzergâhı belirlenmeden önce yakınlarla, yandaşlarla, iş adamlarına ve Arap sermayesinin kullaklarına fısıldanmış ve sahadaki birçok parsel önceden satılarak değerleri artırılmış ve birilerine daha proje hayata geçmeden büyük kazançlar sağlamıştır. Oysa projeyi ilk ortaya atan Erdoğan bu bilginin paylaşılacağını söylemiş ve duyulursa “birileri kazanç sağlar” söyleminde bulunmuştur. Oysa haritada oklar ile gösterilen alanlar özel şahıslara (zenginlere) çoktan satılmıştır.

Gerçek: Kanal İstanbul'un neden yapılmaması gerektiği açıkça ortaya çıkıyor. Ama bu sadece bir projenin engellenmesi meselesi değil. Aynı zamanda kamu kaynaklarının halkın yararına kullanılmasını meselesi. Siz şu anda Kanal İstanbul yerine halkın en acil yaşamsal ihtiyaçları için hangi çözümleri öneriyorsunuz?

Savaş Karabulut: Kanal İstanbul projesi ne emekçilerin ne emeklilerin, öğrencilerin hatta gemicilerin bile gündeminde değildir. İstanbul halkının en temel sorunu geçim sıkıntısıdır. Bugün asgari ücrete yaptıkları %15'lik zamları övünen iktidar (enflasyona karşı halkı ezdirmemek için %2

fazla zam yaptık, söyleminde bile bulunmuştur) halkın gündemi olmayan bir konuyu da gündemine sokmuş ve tartışmaya açmıştır. Bu arada bizlere projenin yapıp yapılmamasını soran da yoktur. Tek adam rejiminin getirdiği sonuçların her şeye tepeden karar vermek ve demokrasiyi askıya almakla eşdeğer olduğu bir kez daha görülmektedir. Bugün deprem olsa yüz binlerce kent sakinine mezar olacak bir beton yığını içinde yaşadığımız İstanbul'da, 75 ile 118 milyar lira arasında telaffuz edilen maliyete neden katlanmamız gerekiyor? Bu projenin kreditorleri veya yüklenicilerine de yap-işlet-devret modeliyle teslim edildiğinde, diğer köprü geçişleri veya hasta garantili açılan şehir hastaneleri gibi Kanal İstanbul'un maliyeti de yeni vergilerle emekçilerin sırtına yüklenecektir. Kamu kaynaklarını bu tür projelere ayırıp, çarçur etmek yerine; EYT'lilerin sorunu çözümlenmeli, emekçilerin/emeklilerin yaşam koşulları düzeltilmeli, öğrencilerin eğitim sorunları ortadan kaldırılmalıdır. Bu bütçeyle depreme karşı yeni 150.000 bina ile 1,5 milyon konut ile en az 6 milyon yurttaşın hayatını kurtarmak varken, kanal projesini tercih edenler bu halkı deprem karşısında ölüme terk edenlerdir. Bu nedenle bu projeye karşı çıkmak bir ölüm kalem mücadelesidir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- İstanbul'daki esas ve büyük tehlike tanker kazası değil depremdir! Depreme afet demek, önlem almamak cinayettir!
- Kaynaklar rant projesi olan Kanal İstanbul için değil depreme karşı alınacak önlemler için kullanılmalı!
- Müteahhitlerin elindeki arz fazlası konutlar derhal kamulaştırılmalı! Sağlıksız ve güvensiz evlerde oturan ailelerin bu konutlara taşınması sağlansın!
- Kanal projesi çevresindeki araziler kamulaştırılmalı! Doğal çevre ve su kaynakları koruma altına alınsın!
- Kanal İstanbul projesi dolayısıyla farklı çevrelere haksız kazanç sağlanması ile ilgili kamu davası açılmalı ve sorumlular yargılansın!

Yerli ve yabancı tefecileri hangi din buluşturuyor? Emekçi halk neden laikliği savunmalıdır?

Bazı banka ve finans kuruluşlarının denetlenmesine ilişkin Resmi Gazete'de yayınlanan kural ve standartlar içerisinde İslam fihhına referans verilmesi haklı olarak laikliğin ihlal edildiği iddiasını gündeme getirdi. Hiç şüphesiz ki herhangi bir yasal düzenlemenin meşruiyet kaynağını dinden alması, toplumsal yaşamı düzenleyen kuralların dini referanslarla belirlenmesi laikliğe aykırıdır. Ancak CHP-AKP hattında bu tartışmanın laiklik-İslam eksenine hapsedilmesi yanlıştır. Mesele tamamen sınıfsaldır. Karşı karşıya gelen laiklik ve din değil sermaye ile halktır. Söz konusu olan dinin siyasete alet edilerek, İslami finans kuruluşlarının “faizsiz banka” yalanı ile halkı dolandırmasına kılıf oluşturulmasıdır.

Laiklik için Batı'ya güvenen yaya kalır! Bkz. İngiliz şeriat bankaları

Bu vesile ile Türkiye'nin Batı'dan giderek kopartıldığına dair hezeyanlara kapılan burjuva laiklerini baştan uyarmak isteriz. İslami bankaların halkı dolandırmasına biçilen bu kılıfa yakından bakıldığında etiketinde “Made in UK” yazdığı görülür. Bugün Arap hanedanlarının, şeyhlerinin, emirlerinin petrodollarlarını toplamak için İngiliz emperyalizmi uzunca bir süredir “şeriat bankaları”ni devreye sokmuş bulunmaktadır. HSBC, Barclays, RBS gibi tanınan İngiliz bankaları İslami finans kollarını oluşturmuştur ve bunları “Sharia compliant bank” yani şeriata uygun banka olarak tanımlamaktadır. “Hristiyan” ve “Müslüman” finans kapitalini aynı ortak paydada buluşturan şeyin İslam dini olduğuna herhalde ancak safdiller inanır. Evet ortak paydada bir din vardır. Ama bu din ne Hristiyanlıktır ne de İslam, bu din Marx'ın ifadesiyle “meta

fetişizmi”, daha anlaşılır bir ifade ile para dinidir.

Sermayenin dünyasında “piyasanın dediği olur”

Türkiye'de tartışma konusu olan resmi belgede de söz konusu olan İslami finans kuruluşlarıdır. İlgili yönergede bu kuruluşların denetlenmesinden sorumlu kişilerin İhlas, takva sahibi olmak, Allah korkusuyla davranmak gibi özelliklere sahip olması isteniyor. Bu kişilerin denetleyeceği kuruluşlar resmi olarak “katılım bankaları” ya da “faizsiz finans kuruluşları” olarak adlandırılmaktadır. Bu kuruluşlar faiz ile değil kâr payı ile çalıştıklarını iddia etmektedirler. Zira İslam dininde faiz haramdır. Ancak nedense bu kâr payı oranları ile klasik bankaların faiz oranları her zaman aynı seviyelerde olmaktadır. Türkiye Katılım Bankaları Birliği (TKKB) bu duruma şu açıklamayı

getiriyor: “Netice itibarıyla katılım bankaları ile mevduat bankaları aynı sektörde oldukları için piyasalarını belirleyen temel faktörler aynıdır.” Demek ki dinde faizin haram kılınması, İslami bankaları faiz ile aynı oranda kâr payı almaktan alıkoymuyor çünkü kâr payını da faizi de belirleyen tek bir faktör vardır; o da din değil “piyasa”dır.

Allah korkusu yok! Piyasa korkusu var!

Yani eğer “faizsiz banka”, piyasa faizinden düşük oranda bir kâr payı dağıtırsa müşteriler yüksek faize yöneleceğinden kâr payı faizden düşük olmamalıdır. Müşteri zarar etme korkusuyla faize yöneliyor, “faizsiz banka” müşteri kaybetme ve zarar etme korkusuyla kâr payını faizle aynı oranda belirliyor. Hissedarlar da faizle çalışan bankaların hissedarlarının aldığı temettüye eşit kâr ediyor. Biri “Allah

korkusu” mu demişti? Nerede ayet, nerede hadis? Zarar etme korkusu ve kâr etme iştahı ile hareket eden, piyasa kurallarına kayıtsız şartsız itaat eden ve apaçık “faiz yiyen” kurumlar bunlar.

İşçi sınıfı laikliği ve faizsiz düzen sosyalizmde!

İster normal ister “İslami” olsun sonuna kadar faiz yiyici olan tefecilerin, bankaların kamulaştırılmasını, tek bir devlet bankası ile ekonominin faiz yerine demokratik planlamayla düzenlenmesini savunan, daha yalın bir ifadeyle gerçek faizsiz düzeni savunan sosyalistleri türlü hakaretlerle gözden düşürmeye çalışmakta ortaklaşması da bu gerçeğin bir başka kanıtıdır. Her dilden, memleketten ve inançtan emekçi halkın menfaati proleter (işçi sınıfı) laikliğindedir. Faizsiz düzen ise sadece ve sadece, kâr için değil ihtiyaç için üretim yapılan, piyasa yerine planlamanın hâkim olduğu, “meta fetişizmi”nin yani para dininin ortadan kaldırıldığı sosyalizm ile mümkündür!

Kadına yönelik şiddete karşı Genelge ne getirir, ne götürür?

Kadına yönelik şiddetin önlenmesine ilişkin 6284 sayılı kanunun uygulanmasına dair Adalet Bakanlığının 17 Aralık'ta yayınladığı genelge, tüm eksiklerine, kadına yönelik şiddetin daha az görünür olmasını amaçlayan sosyal medya yaşağına rağmen, yıllardır pratik düzenlemeler için mücadele eden kadınlar açısından önemli bir kazanım. Genelgenin uygulanmasını sağlayacak şey de yine kadınların mücadelesi olacaktır.

6284 sayılı Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un pratikte nasıl uygulanacağına dair genelge, Adalet Bakanlığı tarafından 17 Aralık'ta yayımlandı. Bakanlığın bir genelge çıkarmaya ihtiyaç duymasının ardında gitgide artan kadın cinayetlerinin yanı sıra toplumun her kesiminden yükselen öfkenin ve kadınların mücadelesinin olduğu çok açık. Nitekim aynı basıncın etkisi altında Kasım ayının sonuna doğru İçişleri Bakanlığı 81 ildeki emniyet müdürlüklerine Emine Bulut Genelgesi olarak anılan bir genelge göndermek, ilgili makamlara "hassasiyet" uyarısında bulunmak zorunda kalmıştı.

Kadınlar öldürülmeden harekete geçin

Genelge'nin giriş kısmında şöyle bir ibare yer alıyor: "Bilindiği üzere, 6284 sayılı Kanun esasen bir ceza veya ceza muhakemesi kanunu olmayıp, bu Kanun kapsamındaki kişilere yönelik şiddetin önlenmesine dair tedbirlerin usul ve esaslarını düzenlemektedir. Suçlara ilişkin olarak genel usul ve güvenceler saklı kalmak üzere anılan Kanun, başvuru üzerine süratle harekete geçilmesine yönelik ayrı bir usul öngörmektedir." Yani "kadına karşı şiddet" in ceza kanununda yer alan anlamda "şiddet" e tekabül etmediğini, dolayısıyla ceza hukuku kapsamında bir "suç" un oluşmasını beklemeye gerek olmadığını ve gerçekleşme "ihtimali" bulunan şiddete karşı da süratle önlem alınması gerektiğini belirtiyor. 6284'ün yanı sıra Bakanlığın Genelge'sini de işaret ederek şunu söyleyebiliriz: Kadınların öldürülmesini beklemekten harekete geçin! Bu, kolluk güçleri veya savcılarının gereken önlemleri almak için şiddet tehdidini yok sayıp şiddetin gerçekleşmesini beklemesine karşı yürütülen mücadele açısından çok önemli bir kazanım. Bununla birlikte bugün yaşanan en temel sorunlardan birisi, korunma talebiyle başvuran kadınların kolluk güçleri tarafından görüldüğü kötü muamele ve taleplerinin fiilen yerine getirilmemesi. Genelge, bu durumu yok sayıyor ve kamu görevlilerinin görevini yerine getirmemesinin önlenmesine ilişkin herhangi bir düzenleme yapmıyor.

Genelgenin diğer maddelerinde de kadına karşı şiddetin tekrarlayan niteliğini kabul etmek anlamına gelen ifadeler mevcut. Mağdurun daha önce bir şikayetin bulunup bulunmadığının veya hakkında bir tedbir uygulanıp uygulanmadığının kontrolüne dikkat çekiliyor. Zincirleme eylemlerde buna orantılı tedbire hükmedilmesi gerektiği belirtiliyor. Soruşturmanın eksiksiz ve ayrıntılı yürütülmesi, eylemlerle orantılı koruma tedbirlerine hükmedilmesi, şiddet önleme ve izleme merkezlerinin (ŞÖNİM) daha etkin kullanımı, kimlik değişikliği tedbirlerinin gizli uygulanması, uzman desteği, mağdurun talebine bağlı olmaksızın yaşamı tehdit eden durumun varlığında tedbire hükmedilmesi gibi hususlar da ele alınıyor. Ancak şiddetin faillerine yönelik önerilen öfke kontrolü gibi tedbirler, kadına yönelik şiddetin bireysel değil, erkek egemenliğinin sistematik bir tahakküm aracı olduğunu da gizliyor.

Koyulan tedbirlerin kadınların hayatını korumakta genellikle yetersiz kalması sebebiyle onlarca kadının hayatının korunmadığı ve uygun tedbire hükmedilse dahi bunun süratle gerçekleştirilmediği, denetlenmediği bir gerçek. Genelge içeriğinde de en çok üzerinde durulan konular hız ve denetim. Tedbir uygulamasının takip edilmesi ve kolluk-savcılık arasında uzayan işlemlerin kısaltılmasına değiniliyor. Ancak burada Genelge ile birlikte, şiddet gördüğü için başvuran kadından önce sosyal inceleme raporu istenmesi, kadınların korunma sürecini hızlandıracak değil, aksine yavaşlatacak bir süreçtir. Şiddetin tekrarlayan niteliği ve kadınların çoğu zaman önce kendi başlarına çözüm arayıp en son çare olarak başvuruda bulunduğu düşünüldüğünde, başvuru yapan kadına derhal somut olarak koruma sağ-

lanması gerekir.

Sosyal medya yaşağı kadını değil devleti korumak için

Genelge'nin en çok tartışılan maddesi ise şüphesiz "Soruşturma evresiyle ilgili ifade, tutanak, belge, ses ve video kaydı gibi delillerin internet ve sosyal medya gibi platformlarda paylaşılmasının önüne geçilmesi" kısmı. Belli ki bakanlık, bu kısıtlamayla birlikte, her kadın cinayetinden sonra toplumda yükselen tepkinin hızla yaygınlaşmasının önüne geçmeyi de hedefliyor. Soruşturmanın gizliliği kuralına sırtını dayayarak kadın cinayetlerinin önlenmesinde, önlenemediyse failerin yargılanma sürecinde en önemli unsur olan örgütlülük ve dayanışmayı hedefine koymuş durumda. Şule Çet'ten Nadira Kadirova'ya kadar örtbas etmeye çalıştıkları cinayetlerin soruşturulmaya açılmasının arkasındaki gücün toplumun baskısı ve ısrarlı takibi olduğunu biliyoruz. Emine Bulut geçtiğimiz yıl 18 Ağustos'ta katledildi ama tüm Türkiye onun adını beş gün sonra, 23 Ağustos'ta "ölmek istemiyorum" sözlerinin hafızalara kazındığı o korkunç video internette, sosyal medyada paylaşıldığında öğrendi. Adalet Bakanlığının yayınladığı genelgenin bu maddesi, ilgili makamlara hassasiyet çağrısı yaparken, kadınların, tek bir kadın daha ölmesin diyen halkın hassasiyetlerini köreltmek için gözünü, kulağını kapatmaya yöneliktir, kabul edilemez.

Yasalar uygulansın! Tedbirler arttırılsın! Şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri!

Kadına yönelik şiddetin önlenmesine ilişkin yasalar, genelgeler, kadınların senelerdir karakollarda, adliyelerde, işyerlerinde, sokaklarda sürdürdüğü mücadelenin ürünü. Ancak kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet sona ermedi. Örgütlü bir kamuoyu baskısı oluşturulmadan kadın cinayetlerinin gerçekten soruşturulması, sanıkların hak ettikleri cezaları alması dahi mümkün olmuyorken, yeni çıkan genelge ile birlikte şiddetin daha meydana gelmeden önleneyeceği hiç düşünülemez. Yasal düzenlemeler elbette kazanımdır ancak tek başına yetmez, yasaları uygulatmak için mücadele etmek şart. Daha da önemlisi, bugünden başlayarak tek bir kadını daha cinayete kurban vermeyen yol, şiddet anında şiddeti savuşturacak, kadınların yaşamını koruyacak bir güç yaratmaktan geçiyor. Bunun için şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Armağan Tulun

Dans edemediğim devrim de devrimdir!

2019'u dünyanın dört bir yanında yükselen isyanlar ve devrimlerle geride bıraktık. Mücadele meydanlarından birçok heyecan verici görüntü bütün dünyaya yayıldı. Şili'de Santiago Meydanı'nda panzerin önünde bale yapan kadın, Sudan'da heyecan içerisindeki kitleye hitap eden beyaz giysileri içindeki kadın, Fransa'da greve katılan balerinler ve Şilili Las Tesis isimli kadın örgütünün gözlerini siyah bantlarla kapatarak toplu halde yaptıkları, birçok ülkeye yayılan dans... Hafızalara yerleşen bu görüntülerle birlikte kadınlar bu mücadelelerin de bir bakıma sembolü haline geldi. Dünyanın öbür ucunda Şili'de ya da biraz daha yakına geldiğimizde Fransa'daki mücadelelere bakıp kafamızı Doğu'ya, kendi coğrafyamıza çevirmiyoruz. Bunu yaptığımızda yalnızca Irak'ta uzun süredir devam eden ve bir devrime dönüşen halk hareketini görmemekle kalmıyoruz; aynı zamanda "devrimci bir eylem olarak dans eden" kadınları görüp, yaşamlarında eşsiz bir devrimci atılım yapan kadınları da görmezden gelmiş oluyoruz.

Ortadoğu'yu iki yıldır sarsan isyan ve devrimler 2019'da yeni bir evreye girdi. Sudan ve Cezayir'den sonra Lübnan, Irak ve en son İran'da da halk ayağa kalktı. Lübnan'da vergi adaletsizliğine, hayat pahalılığına, zamlara karşı, Irak'ta işsizlik ve en temel kamu hizmetlerinin dahi olmayışına karşı, İran'da benzin fiyatlarının artmasına karşı alevlenen halk hareketleri büyüyerek bütün bir politik sistemi hedef tahtasına oturtan isyanlara, hatta bazılarında devrimlere dönüştü. Ve mücadelelerle yoğrulmuş, devrimlerle sarsılan toplumlarda isyan ve devrimler daha zafere ulaşmadan bile erkek egemenliğinin yerleşik kalıplarını sarsan, yer yer yıkan örnekler yarattı.

En belirgin örneklerden biri komşumuzda, Irak'ta yaşanıyor. Kadınların eylemlere, hele hele erkeklerle yan yana, katılmasının hiç de yaygın olmadığı Irak'ta kadınlar, kendileri için daha iyi yaşam koşulları istediklerini ülkenin geleceği ve tüm halkın mücadelesi ile birleştirerek mücadele meydanlarında yerini aldı. Resmi rakamlara göre bile 500'ün üzerinde insanın eylemler sırasında yaşamını yitirdiği bir devrimin parçası oldu. Kadınlar, devrimi savunmak için ne gerekiyorsa onu yaptı. Yaralıları tedavi etmesi gerekiyorsa da, devrimin barikatlarını savunmak için taş taşınması gerekiyorsa da, taş atması gerekiyorsa da devrimin saflarındaydı. Kitlenin üzerine ateş açılırken ailelerinden, eşlerinden, babalarından gelen tüm tehlike uyarılarına karşı gelerek... Sadece büyük şehirlerde değil, Irak'ın bütün kentlerinde... Kadınların bu şekilde öne çıkışını Iraklı kadınların kendileri bile ilk kez yaşanan bir değişim olarak anlatıyor.

Iraklı bir kadın şöyle diyor: "Burada ölürsem, bir sebep uğruna, ülkem için kendimi feda etmiş olacağım." Irak'ta devrime kalkan, İran'da isyan eden emekçi halk yüzürcesiyle öldü. Haklı bir sebep uğruna, ülkelerinin geleceği için... Kadınıyla erkeğiyle... Bu mücadele devrimci bir siyasi önderlikten yoksun, inişli çıkışlı ilerliyor, zaman zaman patlamalarla devam ediyor, zafere ulaşmak için yolunu arıyor. Ama bugünden de başbakanları istifaya zorlayıp hükümetleri devirerek kendi hedefleri açısından belli kazanımlar elde etmiş durumda. Ve kazanımları bunlarla da sınırlı değil. Görmek isteyenler için, kendi coğrafyamızda, yanı başımızda toplum yaşamının içinde kadınlar açısından nasıl bir değişim yaşandığı ortada. Bu devrim yenilse bile kadınlar için Irak'ta artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Üstelik de sadece Irak'ta değil, Ortadoğu'nun, Arap coğrafyasının başka ülkelerinde de. İşte devrim böyle bir şey!

Cemre Arapça kökenli bir kelime, kor, ateş anlamına geliyor. Tıpkı cemrenin havaya, suya, toprağa düşmesinden sonra ilkbaharın müjdelenmesi, doğadan canlılığın fişkırması gibi, isyan, devrim ateşi bir ülkenin toprağına düştü mü o toplumun sanat kültür hayatı da başka türlü canlanır, kitle hareketinin çekim gücünün etkisine girer. Şili'de panzerin önünde bale yapan kadının fotoğrafını, Las Tesis'in dansını, Fransız balerinleri bu nedenle tüm dünya gördü, biliyor. Devrimci sanat, estetik görmek için sadece Batı'ya bakmayın. Üzerlerine ateş açılırken dans edemese de "bu benim devrimimdir" diyen kadınların Irak'ta Bağdat'ın ve başka şehirlerin duvarlarına çizdiği resimlere de bakın! Yeter ki bakın. Bu devrimci ilhamdan kendinizi mahrum bırakmayın!

Ortadoğu

Irak devrimi karmaşık yollara giriyor

2018 yazından beri durulmayan, emekçi kitlelerin işsizliğe, yolsuzluğa ve kamu hizmetlerinin eksikliğine karşı öfkесinin 1 Ekim'de bir devrime dönüştüğü ve Ortadoğu'yu sarsmaya başladığı Irak'ta emekçi halk 2020'yi bütün dünyanın gündemine bomba gibi düşen bir eylemle karşıladı. Halk 2019'un son gününde Irak'ın başkenti Bağdat'ta emperyalist işgal sonrasında oluşturulan Yeşil Bölge'de yer alan, ABD'ye ait büyükelçilik binasını kuşatarak iki gün boyunca işgal etti. Emperyalist yetkililer bölgeyi eylem süresince terk ederken, ABD büyük bir panik içerisinde bölgeye asker sevkiyatına başladı.

Eylem, binlerce Iraklı göstericinin ABD hava güçlerinin Halk Seferberlik Güçleri'ne (Haşdi Şabi)

bağlı Hizbullah Tugayları'na (Katab Hizbullah) ait üsleri hedef alması ve en az 25 askerini katletmesini protesto ederek Yeşil Bölge'ye ilerlemesi ile başladı. Irak güvenlik güçlerinin aldığı hiçbir önlemin durduramadığı kitle, "ABD'ye ölüm!" sloganları atarak önce ABD işgalinden bu yana üst düzey güvenlik önlemleriyle korunan Yeşil Bölge'ye, sonra da emperyalist ABD'nin elçilik binasına girdi. Elçilik binasında bulunan ABD askerlerinin karşısında da geri adım atmayan eylemci kitle elçilik binasının duvarlarına Halk Seferberliği bayrakları astı ve "Halkın emriyle kapalıdır" yazdı.

Ancak bu gelişmede genel siyasi durumu karmaşık hale getiren bir yan var. Eylemcilerin omurgasını İran yanlısı milisler oluşturuyor. Bunların aylardır Irak'ın farklı kentlerinde devrime katılan kitle ile karşı karşıya geldiği, hatta göstericilerin bastırılmasına katkıda bulunduğu biliniyor. Devrim kampının ABD'nin Halk Seferberliği güçlerine yönelik bu son emperyalist saldırganlığını desteklediğini düşünmek için bir nedenimiz yok. Aksine, protestocular Irak meydanlarını ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizm'ini lanetleyen pankartlarla donatmışlardı. Ama devrim kampının kendi zemininde de olsa ABD'ye karşı sesini yükseltmemesi halinde Irak'ın kendi içinde çatlak derinleşecek demektir. Devrim kampının ABD işgal güçleri Irak'ın insanlarını katlederken tarafsız durulamayacağını kavraması gerekir.

Irak halkı yalnızca emperyaliz-

me 2020'deki ilk yenilgisini yaşatmadı. Dahası devrim, Ekim ayının başındaki ilk önemli kazanımlarının yanına yeni zaferler eklemek için ilerlemeye devam ediyor. Aralık ayında Abdülmehdi'yi istifaya zorlayan sokaktaki kitlelerin basıncı altında, Cumhurbaşkanı Berham Salih yasal olarak Abdülmehdi'nin yerine gelmesi gereken İran'a yakın Bina Koalisyonu'nun başbakan adayına teklif götürmedi. Aynı basınç cum-

hurbaşkanını, üzerindeki baskının devam etmesi durumunda istifaya hazır olduğunu açıklamaya da itti! Devrim sırasında 500'ün üzerinde şehit veren emekçi halk, yaşadığı ağır sorunlara çözüm bulamayacak, bu sorunların kaynağı olan sistemin bekasını koruyacak bir hükümetin kurulmasına razı gelmiyor ve hatta engel oluyor.

2 Ocak 2020

Kuzey Afrika

Cezayir: Seçimle olmadı, "Baltacılar" görev başında

Cezayir Aralık başlarında, bir cumhurbaşkanı seçimi komedisi yaşadı. Şubat ayından beri devrimci bir değişimin peşinde 44 Cuma üst üste yüz binleriyle, milyonlarıyla sokaklara çıkan halk hareketi, yani Hirak, düzenin beş adayının yarıştığı seçimi boykot etti. Seçim günü ve ertesine gelen Cuma dev kalabalıklar sokakları işgal etti, sandıkların bazıları açılmadı, en az iki vilayette seçime katılım oranı yüzde 1'in altında kaldı. Resmi rakamlara göre katılım oranı yüzde 40 oldu. Siz onu yüzde 20'ye düşün. Seçimin amacı Hirak'ı durdurmaktı, durduramadı. Tersine Hirak seçimi günlüç hale getirdi. Zafer halkındır.

Eski cumhurbaşkanı Buteflika'yı, onun kardeşi Said'i ve onların ortağı bir dizi iş adamını tasfiye ederek, felçli Buteflika dışında hepsini hapse atarak Hirak'ı yatıştırmaya ve kendini kurtarmaya çalışan, rejimin yeni güçlü adamı Genelkurmay Başkanı Kayid Salih'in kalbi seçim yenilgisine dayanamamış olacak ki, seçimin hemen ardından bir kalp kriziyle öldü. "Jerontokrasi" ola-

rak anılan yaşlılar rejimi işte böyle birden sarsılıyor. Felçli Buteflika ölmedi, ama onun yerine geçen 79 yaşındaki Kayid Salih ölüverdi. Rejimin tepesindeki bu boşluğun nasıl doldurulacağı henüz belli değil. Eski rejim başsız bir tavuk gibi ne yapacağını bilemez hale gelebilir. Kayid Salih kadar bile duruma hâkim olamayacak adamlar şiddeti arttırabilir.

Nitekim, 27 Aralık Cuma günü yapılan Hirak gösterilerine, aralarında Oran, Annaba, Konstantin ve en dikkat çekici saldırının yapıldığı Borc Bu Arreric olmak üzere en az altı ilde eli bıçaklı gençlerden oluşan çeteler saldırılar düzenledi. (Borc Bu Arreric, bazı bölgelerinde katılımın

yüzde 1'de kaldığı vilayetlerden biri!) Bu tür çetelere bütün Arap dünyasında Osmanlı dönemine atıfla "baltacılar" deniyor. Bu bir dönüm noktası gibi görünüyor zira daha evvel polisin gösterilere saldırdığı oluyordu ama bu tür saldırılar hiç olmamıştı.

28 Aralık günü Hirak'ın önde gelen bazı unsurları, sendikacılar, öğrenci önderleri, sol siyasi parti temsilcileri hep birlikte düzenlenen bir toplantıda, bir kongre toplanmasına ilişkin bir karar aldı. Hareketin artık elini çabuk tutması, kendini örgütlemesi gerekiyor. Ama en önemlisi, devrimi zaferine götürebilecek bir partinin hareketin içinden inşa edilmesi gerekiyor.

Avrupa

Brexit gerçekleşiyor, Britanya büyük depremlere yelken açıyor

Dünyanın en önemli ülkelerinden biri olan Britanya'da seçimleri Brexit yanlısı Muhafazakâr başbakan Boris Johnson'un kazanması, bu ülkede, Avrupa'da, hatta dünyada büyük sarsıntılar yaşanması ihtimalini artırıyor.

Brexit Ocak sonuna kadar tamamlanacak. Bu durumda Britanya Avrupa Birliği'nden (AB) anlaşmasız ayrılabilir. Bu, hem Britanya'da hem de AB çapında derin bir ekonomik krize yol açabilir.

AB'den ayrılmayı muhtemelen bir ABD-Britanya serbest ticaret anlaşması izleyecek. Bu, Britanya işçi sınıfının bir dizi kazanımına ağır bir darbe vurabilir.

Brexit hem dünya pazarının genel olarak bölünmesi hem de AB'den kopma yönünde merkezkaç güçlerin kuvvetlenmesi yönünde süreçleri tetikleyebilir.

İskoçya, Birleşik Krallık'tan ayrılma referandumuna hazırlanıyor. Kuzey İrland-

da bile AB ile kazandığı ekonomik canlanmayı terk etmek istemeyebilir. Birleşik Krallık bu halkların referandumuna gitmesine izin vermeme yolunda İspanya'nın Katalonya deneyiminden esinlenmesi halinde büyük çatışmalar çıkacaktır.

Trump, Boris Johnson, ırkçı Nigel Farage ellerini oğuşturuyor ama başlarına büyük dert aldılar.

Avrupa

Fransa'da işçi sınıfı emeklilik hakkını bir ayı aşkın süredir genel grevle savunuyor

Fransa'da 5 Aralık günü başlayan genel grev, bazı iniş çıkışlarla beraber yaklaşık bir aydır kesintisiz sürüyor. Şehirler arası ve uluslararası trenlerin birçoğu çalışmazken Paris'teki metro hatları da işlemez durumda. Hükümetin yeni emeklilik yasasıyla işçi sınıfına karşı başlattığı taarruza, işçilerin cevabı tüm burjuvaziyi şaşırtacak ölçüde sert olunca, hükümet de bu bilek güreşinden galip çıkmak için çeşitli hamlelere girişti.

Hükümet önce, tüm Fransa'da insanların tatilden istifade memleketine gitmesi sebebiyle çok önemli bir dönem olan Noel zamanı, sendikaların ateşkese başlayarak grevi durdurmaları ve "Noel'i mahvetmemeleri" çağrısında bulundu. Bu ateşkesin fiili olarak grevin yenilgisi anlamına geleceğini bilen işçilerin bu çağrıya güllüp geçmesi üzerine, bu sefer de demiryolu sektöründe güçlü olan sendikaların başındakileri toplayarak ateşkese ikna etmeye çalıştı. Dört sendikadan ikisinin ateşkese kabul ettiklerini açıklamasıyla, hükümet ve burjuvazi bu muharebeye kazanma yolunda önemli bir adım atmış görünüyordu. Ancak ateşkes açıklaması yapan iki sendika konfederasyonuna, yani CFTD ve UNSA'ya bağlı yerel demiryolu sendikalarının birbiri ardına ateşkese reddettiklerini ilan etmesiyle birlikte, işçi sınıfını tes-

lim almanın kolay kolay mümkün olmayacağı ortaya çıktı. Hükümet bir yandan da çeşitli ikincil önemdeki sektörleri tek tek ikna etmeye girişti. 3 Ocak'ta greve gitmesi beklenen pilotların grevini, onları emeklilik yasasından muaf tutarak önlemeyi başarırken, grevin sembolü haline gelmiş opera sanatçılarına yaptığı aynı teklif geri tepti. Kendilerinin yasadan muaf tutulup, 2022'den sonra işe başlayanların yeni emeklilik yasası kapsamına girmesi teklifini "biz, gelecek kuşağı feda eden kuşak olmayacağız" diyerek reddeden opera sanatçıları, tüm işçilere de büyük moral aşılama oldu.

Dahası, enerji sektörünün de greve güçlü bir giriş yapmasıyla birlikte bu bilek güreşinde işçi sınıfının avantajı önemli biçimde arttı. Fransa'nın sekiz büyük petrol rafinerisinden üçü, yeni yıla şalter indirmiş şekilde girdi. Hükümet yeterli yakıtlarının olduğunu ve halkın panik yapmaması, benzin istasyonları önünde kuyruk oluşturulmaması çağrısında bulunurken, şu aşamada benzin istasyonlarının yüzde 2'si gibi çok küçük bir oranında benzin tükenmiş durumda. Rafinerilerdeki grevlerin devam etmesi ve greve yeni rafinerilerin eklenmesiyle birlikte, 2016'dakine benzer biçimde benzin istasyonlarının bir bir kapanması ise kaçınılmaz görünüyor.

Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin ateşi: 6 Ocak 1969

Takvimler 1969 yılının 6 Ocak tarihini gösterdiğinde, ODTÜ'yü ziyaret eden ABD Büyükelçisi Robert Komer'in arabası devrimci gençler tarafından ters çevrilerek parçalandı ve ardından ateşe verildi. Temmuz 1968'deki 6. Filo eylemleriyle kendini gösteren anti-emperyalist gençlik mücadelesi bu eylemle tekrar Türkiye'nin gündemine oturdu.

Emperyalist ABD'nin Vietnam işgalinde aktif rol alan ve Phoenix adındaki programın başında bulunan CIA ajanı Robert Komer, bu program sonucunda bağımsız kaynaklara göre yaklaşık 60.000 insanın ölümünden sorumludur. Bu kötü ünü ona "Vietnam kasabı" lakabını kazandırmıştır. Bu canı, 1968 yılının Kasım ayında, 6. Filo eylemlerinin üzerinden henüz dört ay geçmiş ve gençliğin militan mücadelesi katlanarak artmışken Türkiye'ye ABD Büyükelçisi olarak atandı. Bu atamadan haberdar olan devrimci gençlik Komer'in kirli geçmişini öğrenmekte gecikmedi. Komer ülkeye adım attığı andan itibaren, önce İstanbul'da ardından Ankara'da binlerce devrimci tarafından protesto gösterileriyle karşılandı. Türkiye'ye gelir

gelmez bir şokla karşılaşan Komer, yaşanacaklardan henüz habersizdi.

Emperyalizmin planı ODTÜ'ye uymadı

ABD ile iş birliği içinde kurulan ve sermaye için nitelikli eleman yetiştirmesi planlanan ODTÜ'de, ülkenin diğer üniversitelerinde de olduğu gibi gençler arasında, özellikle 60'lı yılların başlarından itibaren sosyalizm ve anti-emperyalizm fikirleri geniş yer edinmeye başlamıştı. 6. Filo'nun denize dökülmesiyle zirveye ulaşan anti-emperyalist mücadele, ODTÜ'de de karşılık bulmuştur. Protestolar Komer'in Ankara'ya gelmesinden önce başlamıştır. Öyle ki Komer'in uçağı protestolar nedeniyle Esenboğa Havalimanı'na inememiş, askeri havaalanına iniş yapmak zorunda kalmıştır.

6 Ocak tarihinde ODTÜ'ye zırhlı aracıyla gizlice giren ve rektörü ziyaret eden Komer'in gelişini öğrenciler tarafından fark edildiğinde, Amerikan emperyalizmine karşı yıllardır biriken öfke bir anda patlamıştır. Aralarında Sinan Cemgil, Taylan Özgür ve Ulaş Bardakçı'nın da bulunduğu yüzlerce devrimci öğrenci, tamponun-

da ABD flaması sallanan makam aracını ters çevirip ateşe vermiş ve hep bir ağızdan haykırmıştır: Bir, iki, üç, daha fazla Vietnam!

Emperyalist barbarlık dünyayı kasıp kavurmaya devam ediyor

Emperyalizm, 20. yüzyılın başından itibaren savaşlarla, işgallerle, darbelerle ve katliamlarla dünyayı kan gölüne çevirmiştir. Günümüzde de mazlum halkların baş düşmanı olarak bu rolünü sürdürmektedir. Geçmişte demokrasi ve barış kisvesi altında Kore'yi ve Vietnam'ı kirli savaşlarla parçalayıp devrimleri ezmeye çalışan Amerikan emperyalizmi, yakın tarihte de Irak'ta ve Suriye'de benzer şekilde kardeş kavgasından ve kandan beslenerek bu politikasını sürdürmüştür. Mezhepçiliği ve milliyetçiliği kullanarak kardeşi kardeşe kırdırması ve Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmiştir.

Emperyalistlerin Ortadoğu'da bu kadar kolay hareket edebilmesinin en büyük sebebi, Filistin topraklarını işgal eden ve emperyalizmin ön karakolu görevini üstlenen Siyonist İsrail devletinin varlığıdır.

Bu yüzden yıllarca kadın erkek, genç yaşlı demeden Filistinlileri katleden bu oluşuma karşı verilen mücadele, anti-emperyalist mücadeleye kopmaz biçimde bağlıdır.

Bölgede ABD'nin bir diğer müttefiki ise Erdoğan'dır. İç politikada sürekli ABD ve İsrail karşıtı söylemlere sığınan Erdoğan, pratikte hiçbir somut adım atmamaktadır. Aksine bir NATO üyesi olarak Türkiye, emperyalizmin kirli savaşında aktif bir biçimde yer almaktadır. İstibdadın Ortadoğu'da attığı her adım NATO'nun hâkimiyetini pekiştirmesine yaramakta ve Türkiye emekçi halkını emperyalist zincirlere mahkûm etmektedir. Hâl böyleyken emperyalizme göbekten bağlı istibdadın anti-emperyalist adımlar atması mümkün değildir. Öte yandan istibdadın sözde alternatif olan Amerikan muhalefeti de aynı şekilde emperyalistlerin sözcüleridir. Sonuç olarak istibdad da onun sözde muhalefeti de hamasi nutuklar atmaktan öteye geçemez.

Emperyalizmle uzlaşma değil, mücadele!

68 kuşağının anti-emperyalist mücadele geleneği emekçi halkın belleğinden silinmemiştir. Bu mü-

cadele geçmişte olduğu gibi bugün de emperyalizme ve Siyonizme karşı uzlaşmaz bir konumda bulunan emekçi halkın kendisi tarafından verilecektir. Tek gerçekçi çözüm, anti-emperyalist bir mücadele programı etrafında birleşmektir. Emekçi halkın emperyalist boyunduruktan kurtuluşu; Türkiye'nin derhal NATO'dan çıkması, başta İncirlik ve Kürecik olmak üzere tüm emperyalist üslerin kapatılması, Siyonist İsrail ile tüm anlaşmaların iptal edilmesi ve ilişkilerin kesilmesi ile mümkün olacaktır.

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak 68 gençliğinin anti-emperyalist mücadelesini sahipleniyoruz. Komer'in arabasından yükselen ateşi memleketin dört bir yanında yanan anti-emperyalist bir yangına çevireceğiz! Ortadoğu halkları ile bir arada emperyalizmi ve Siyonizmi ülkemizden, bölgemizden ve tüm dünyadan tamamen silene kadar mücadelemiz devam edecek!

Öğrencilerin birliği özel işletmeleri de bekçilerini de kovacak!

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde 12 Aralık Perşembe günü, okuldaki öğrenci kulüplerinin koordinasyonunu sağlayan Kulüpler Birliği'nin çağrısı ile öğrenci düşmanı özel işletmelere karşı boykot başladı. Ancak aradan geçen 2 haftalık zamanda öğrencilerin değil rektörlüğün temsilciliğini yapan Kulüpler Birliği, boykotu kendi reklam kampanyasına dönüştürerek adeta boykot kırıcılık yaptı. Öğrencilerin boykotu büyütme için yaptığı bütün önerilere gözünü kapatan Birlik, kitleyi boykote motive etmek bir yana adeta 2 haftada öğrencilerin umutsuzluğunun sebebi oldu. İki haftalık rezaletin sonunda detayları bilinmeyen, seçenekleri sorunlu bir anket sonucu ile üç tane özel işletmeyi öğrenci dostu

ilan etti ve boykot için kurulan çay istasyonunun, özel işletmelerle görüşmeler süresince "iyi niyet" göstergesi olarak kaldırılacağını açıkladı.

Özel işletmeye iyi niyet, öğrenciye ihanet politikası tutmadı!

Öğrencilerin boykot iradesine ihanet anlamına gelen bu karar, öğrencilerin büyük tepkisi ile karşılaştı. Kararın ardından içlerinde yoldaşlarımızın da bulunduğu öğrenciler, inisiyatifleri ellerine alarak merkezi derslik binasına (MED) çay kazanı kurdular ve boykote devam çağrısı yaptılar. Ancak Kulüpler Birliği onayı dışında açılan bu masaya okul yönetiminin müdahalesi gecikmedi.

Güvenlik güçleri boykot standına saldırarak öğrencileri sindirebileceklerini sandılar ancak yanıldılar.

Güvenlik terörüne geçit yok! Birlik var dayanışma var mücadele var!

Öğrencilerin boykot standına saldırıran güvenlik görevlileri burada arkadaşlarımızı ve yoldaşlarımızı darp etmeye kalktılar. Bir güvenlik amiri, küfürler ve tehditler ile öğrencilere saldırmaya çalışınca öğrencilerin tepkisi sert oldu. Sosyal medyada kısa zamanda yayılan ve İTÜ öğrencilerinden büyük tepki toplayan güvenlik amirinin saldırı görüntüleri, öğrencilerin fitilini ateşledi. Olayın yaşandığı 26 Aralık gününün erte-

si günü, yani okulun en boş olması beklenen, yarıyılın son cuma günü öğrenciler merkezi derslik binasında kitlesel bir gösteri düzenlediler. Yapılan bu gösteride hem özel işletmeler protesto edildi, hem de güvenlik terörü lanetlendi. Merkezi derslik binasında toplanan onlarca öğrenci, tepkilerini "güvenlik dışarı!" sloganlarıyla güvenlik güçlerini binadan süpürerek gösterdi! Tepkiler üzerine okul yönetiminden öğrenciyi darp etmeye çalışan amir hakkında soruşturma açıldığı, soruşturma süresi boyunca amirin açığa alındığı bilgisi geldi.

İTÜ'de güz dönemi de 2019 da mücadele ile bitti, 2020'ye ve bahara çelik adımlarla!

Yapılan kitlesel eylemin ardından öğrenciler, final sınavlarının olduğu zamanlarda da boykot stantlarını kuracaklarını, özel işletmelere de güvenlik terörüne de meydan vermeyeceklerini ilan ettiler. İTÜ öğrencileri birlikten doğan kuvveti gösterdiler. Ancak şimdi yürünecek çok yol, kazanılacak çok şey var. Kapalı kapılar ardında boykot kırıcıların değil, bütün öğrenci düşmanlarının karşısında dimdik duran öğrencilerin mücadelesi var oldukça yürünmeyecek yol, kazanılmayacak hak olmadığını biliyoruz. 2020 yılına çelik adımlarla yürüyoruz!

DİP 2020'yi "Türkiye Komünist Fırkası yılı" olarak kutluyor!

1920, Türkiye proletaryasının dünya proletaryası ile bütünleşmiş ilk partisinin, Türkiye Komünist Fırkası'nın kurulduğu yıl. Devrimci İşçi Partisi, Bolşevizmin bütün ana ilkeleriyle birlikte 100 yıl önce, 10 Eylül 1920'de kurulan Türkiye Komünist Fırkası'nı da genel programatik yaklaşımıyla, demokratik merkezîyetçiliğiyle, parti disipliniyle, enternasyonalizmiyle kendine örnek alıyor. Bu sebeple 2020'yi TKF yılı olarak kutluyor. Bu ilk yazının ardından yıl boyunca TKF'nin özelliklerini okuyucularımıza aktarmaya devam edeceğiz.

2018-2023 arasında, 20. yüzyılın başında Türkiye'de büyük devrimci dönüşümlerin yaşandığı bir dönemin 100. yıldönümünü yaşıyoruz. 2019'da 19 Mayıs'ın (aslında çok önemli olmayan bir tarihtir), Erzurum Kongresi'nin (23 Temmuz), Sivas Kongresi'nin (4 Eylül) 100. yıldönümlerini yaşadık. 2020 bunlardan çok daha önemli bir yıldönümünü, saltanatın yerine cumhuriyetin kurulması ile sonuçlanacak olan kurucu meclisi simgeleyen Büyük Millet Meclisi'nin Ankara'da açılmasıyla 100. yıldönümünü, 23 Nisan 2020'yi getirecek. Kuşkusuz başka tarihler de önemli 2020'de.

Ama bizim açımızdan en önemlisi 10 Eylül 2020'dir. 100 yıl önce o gün Azerbaycan'ın başkenti Bakû'de Türkiye Komünist Fırkası'nın (TKF) kuruluş kongresi açılmış, yedi gün devam eden oturumlardan sonra bir program ve bir tüzük kabul ederek ve Merkez Komitesi'ni seçerek 16 Eylül'de çalışmalarını tamamlamıştır. Bu parti Komünist Enternasyonal'in bir seksiyonu olarak, sadece bir seksiyonu olarak değil, onun içinden ve onun bir ürünü olarak doğmuştur. Bu parti Türkiye proletaryasının dünya proletaryası ile bütünleşmiş ilk partisidir. Yani hem işçi sınıfı karakteri taşır, hem de enternasyonalisttir.

Devrimci İşçi Partisi'nin atası

İşte bu yüzden bu parti Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) atasıdır. Biz DİP'i doğrudan doğruya Komünist Enternasyonal'in mirasçısı olan devrimci Marksist geleneğin temsilcisi ve sürdürücüsü olarak şekillendirdik. Bu bakımdan DİP, Komintern'in bir seksiyonu olarak kurulan Türkiye Komünist Fırkası'nın mirasını sahiplenmekte tamamen haklıdır. DİP'in kuruluşu, 2007 yılında, bir uluslararası akımın mensubu olarak, o akımın çeşitli temsilcilerinin hazır bulunduğu bir toplantıda ilân edilmiştir. Yani DİP bir enternasyonal örgütlenmenin, işçi sınıfının bir dünya partisine ihtiyacı olduğunu vurgulayan ve o partinin inşası uğruna taş üstüne taş koyan bir yapının üyesi olarak kurulmuştur. Bu açıdan, Komünist Enternasyonal'in Türkiye seksiyonu olarak kurulmuş olan TKF ile aynı yolu tutmuştur.

Enternasyonalist bir parti

TKF'yi o günden bu yana kurulan bütün partilerden ayıran yanı devrim programının dünya devrimi olması, bu yüzden bir dünya partisinin ve her ulusal partinin bu dünya partisinin bir seksiyonu olarak örgütlenmesinin gerekliliğine inanmasıdır.

"Sosyal devrim gibi, devrimin burjuvaziye üstünlük ve zaferinden çıkan komünizm uygulaması da

dünya çapında bir niteliğe sahiptir." (Program, madde 8).

Programatik hedef bu olunca partinin karakteri de belirlenmiş olmaktadır:

"Türkiye Komünist Fırkası yukarıda sözü edilen ilkelere dayanarak, son dönemin insanlık âlemine yeni ve her anlamıyla özgür hayat vaad eden sosyal devrim olduğu inancıyla ve her şeyden önce bir 'amele ve rençper' partisi olarak dünyanın diğer komünist partileriyle beraber Üçüncü Enternasyonal'i oluşturma ve onun kendisi de uluslararası olan burjuvazi ile mücadelesine faal bir organ olarak katılır."

Bugün DİP'ten başka TKF'yi izlediğini iddia eden hiçbir parti, TKF'nin kendisini tanımlayışının temeli olan bu yaklaşımlara uygun bir pratik izlememektedir.

Halkların kardeşliği

TKF'nin kurulduğu dönem (1920), Osmanlı devletinin dağılması süreci içinde, özellikle Birinci Dünya Savaşı döneminde, gayri müslim halkların (Ermeni, Rum, Süryani vb.) zorunlu göçe tâbi tutulduğu, ağır baskı gördüğü, hatta katliamlar yaşandığı bir dönemdir. Aynı dönemde Ankara'daki Kemalist önderlik sadece Anadolu'daki Müslüman halkların kurtuluşu ile ilgilenirken TKF, enternasyonalizmi gereği, bu halklarla dostane bir ilişkiyi programının bir parçası yapacaktır. Programın 7. maddesi

"TKF, muhtelif milletlere mensup inkılapçı amele ve rençber sınıfları arasında eski düşmanlıkları kaldırmak için aşağıdaki en kat'i çarelere girişir" dedikten sonra hem federasyon şeklinde örgütlenmeyi öngörmekte, hem de gerektiğinde ulusların kendi kaderini tayin hakkını "plebisit usulu"ne bağlayarak kabul etmektedir.

Bolşevik karakterde bir parti

DİP henüz parti öncesi döneminden beri Lenin'in proletarya partisinin örgütsel sorunlara özel bir önem vermesi gerektiğine dair vurgusuna özel bir dikkat sarf etmiştir. Disiplinli ve merkezi bir savaş örgütünün gerekliliği, her türlü ademi merkezîyetçiliğin ve yatay örgütlenmenin kutsandığı, örgütsel liberalizmin ve küçük burjuva bireyciliğinin kol gezdiği bir çağda ne kadar vurgulansa azdır. Bolşevik geleneğin doğrudan içinden doğan TKF de aynen DİP gibi, parti içi disiplin ve demokratik merkezîyetçiliği örgütsel yaşamının köşe taşları olarak saptamıştır. Tüzüğünün 46 ve 47. Maddelerinde şu hükümler yazılıdır:

"Parti üyesi ve örgütleri arasında disipline uyuma meselesine büyük özen gereklidir. (...) Üst kurulların kararlarını uygulamamak ve partinin fikirlerine hizmet etmemek suç oluşturur.

Bu yolda kusuru görülen örgütler üstlerindeki kurul tarafından önce uyarılır, sonra dağıtılarak yerlerine geçici yönetim kurulu atanır, bütün bunlar gerekçeleriyle birlikte Merkez Komitesi'ne bildirilir. Kusurlu üyeler ise, önce uyarıldıktan sonra sorumlu oldukları işlerden geçici olarak geri çağırılır veya partiden bütünüyle ihraç edilirler."

Ekim devriminin ateşinde pişmiş bir parti

Kısacası, en önemli açılardan Bolşevizmin geleneğinde, Ekim devriminin ateşinde pişmiş bir parti ile karşı karşıyayız. Ne yazık ki, hemen baştan ağır bir saldırıya uğrayan parti, başta önderi Mustafa Suphi olmak üzere en önemli yönetici kadrolarını yitirmiş, daha sonra da 1920'li yılların ortalarından itibaren Komintern'in öteki partilerinin kaderini paylaşarak bürokratikleşmiş, proletarya devrimi perspektifini yitirmiştir. Bugün Devrimci İşçi Partisi, Bolşevizmin bütün ana ilkeleriyle birlikte TKF'yi de genel programatik yaklaşımıyla, demokratik merkezîyetçiliğiyle, parti disipliniyle, enternasyonalizmiyle kendine örnek alıyor. Yıl boyunca TKF'nin özelliklerini okuyucularımıza aktarmaya devam edeceğiz.

Mustafa Suphi

"Bu adam Lenin'in yegâne adamıdır ve Lenin Türkiye hakkında bir iş yapmadan evvel mutlaka Mustafa Suphi ile görüşür..."

Mustafa Kemal 1921 Ocak ayında, Suphi ile arkadaşlarının Trabzon'da kayıklar kâhyası Yahya ile adamları tarafından katledil-

mesinden kısa süre önce Büyük Millet Meclisi'nde böyle diyordu. O olayda öldürülen 15 komünistin hepsi bizim için azizdir, ama Mustafa Suphi tarihi önderimizdir.

1882 yılında doğmuş olan Mustafa Suphi, 1908 Hürriyet devrimi sırasında Paris'te doktora yapmaktaydı. Devrimi desteklemiştir ama kısa süre sonra İttihat ve Terakki'ye muhalif bir başka parti kurmuş, bu yüzden sürgüne

gönderilmiş, Rusya'ya kaçmış, savaş sırasında Bolşeviklere katılmıştır. İşte o andan itibaren sadece Türkiye komünistlerini değil, Müslümanlık âleminin bütününün komünistlerini örgütlemek için çırpınan bir komünist önder haline gelmiştir. 1918-20 arasındaki faaliyetleriyle Türkiye'deki ve Sovyet Rusya'daki komünistleri birleştirmiş, Eylül 1920 başındaki Bakû Doğu Halkları Konferansı'na Türkiye komünist-

lerinin baş temsilcisi olarak katılmış, hemen ardından yine aynı şehirde yapılan birinci kongre ile Türkiye Komünist Fırkası'nı Bolşevik bir anlayışla ve dünya partisi Komintern'in seksiyonu olarak kurmuştur. Bundan sadece dört ay sonra Türkiye burjuvazisinin temsilcilerince Trabzon'da katledilecektir. Anısı bugün Türkiye'nin gerçek Marksistlerine, yani işçi sınıfı sosyalistlerine, yani komünistlerine yol göstermektedir.